

BLUE

**E
R
E
A**

DEC _ JAN 1981 _ 82 N°1

FN - DEN NORSKE
STYRKEN LIBANON

Callaghan om NORBATT på medaljeparaden:

Overbevisende og profesjonelt

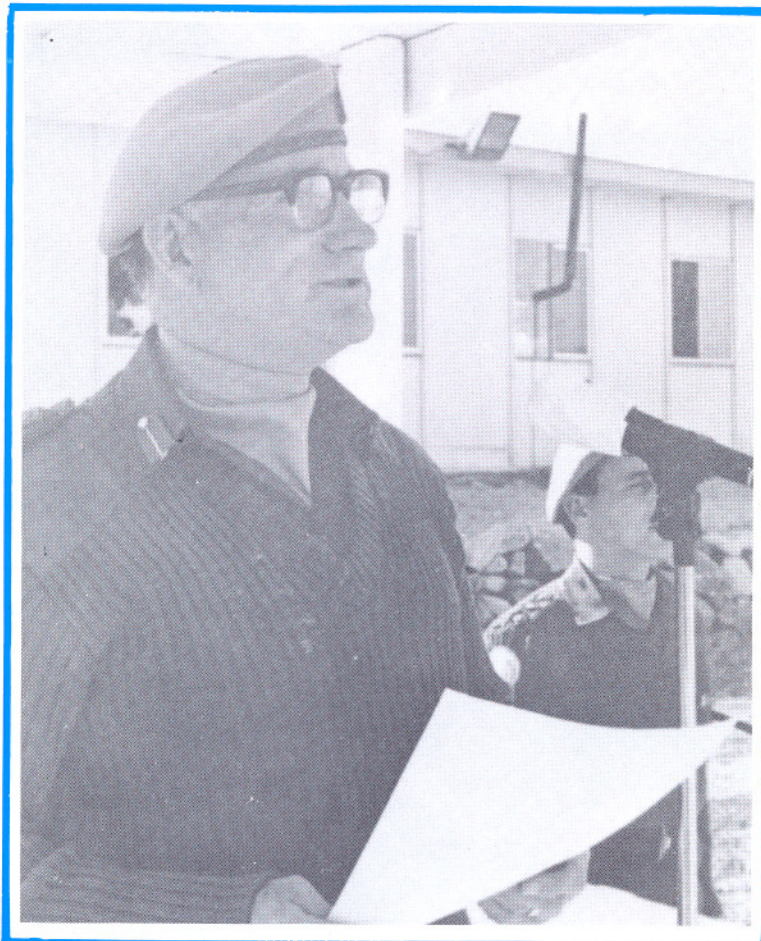
Ærede gjester, kontingentsjefer og andre sjefer representanter for den lokale befolkning
Offiserer og mannskaper ved NORBATT VIII:

Jeg er glad for å kunne overrekke dere, befall og mannskaper ved NORBATT VIII, FN-medaljen for deres fredsbevarende virksomhet i Syd-Libanon. Overrekkelesn finner sted på vegne av generalsekretæren for de Forende Nasjoner og medaljene symboliserer FN's taknemlighet for deres anstrengelser for å skape fred i Syd-Libanon.

På grunn av at bataljonens plassering utenom området hvor resten av UNIFIL er plassert har dere mange operative og forsyningsmessige problemer. Det kan ikke benektes at dere har store problemer med å løse de løpende oppgaver dere blir pålagt, men til tross for disse vanskelighetene har dere hatt overskudd til også å hjelpe den lokale befolkning med deres mer jordnære og dagligdagse problemer.

Ved konstant overvåking, patruljering tjeneste på sjekk-punkter og observasjonsposter og ved forhandlinger på alle plan har dere greid å holde den nordøstre flanke av UNIFIL operasjonsområde relativt stabilt. Dere har taklet problemene og løst oppgavene overbevisende og profesjonelt. Dere har både utvist maksimum selvbeherskelse samtidig som dere har opptrådt med den nødvendige myndighet til enhver tid.

Nevnes må også varigheten av deres tjeneste her nede. Norge og NORBATT VIII er de første som har hatt hele 8 måneders tjeneste her nede istedet for seks måneder. Jeg setter pris på deres vilje til å tjenestegjøre lenger enn de otlogatoriske 6 måneder og jeg

håper virkelig at dere ikke vil komme til å tape på det. Deres samarbeidsvilje setter UNIFIL istand til å opprettholde en høy militær standard i området.

Jeg setter også stor pris på at dere har fortsatt det gode samarbeide tidligere norske kontingenter har hatt med sine nepalesiske naboer. Dere samarbeider og utfyller og supplerer hverandre og bidrar på den måten til å redusere de forsyningsmessige og operative problemene. Vær så snill å fortsette med det gode samarbeide.

NORBATTs pi-tropp har atter gjort en meget god jobb med å utbedre og reparere stillingene. Troppen har også uskadeliggjort 85 miner og blindgjengere som har blitt funnet i området. Jeg vil

gjern gratulere pi-troppen med godt utført jobb.

NORBATTs forhold til sivilbefolkningen har alltid vært god og har i ikke liten utstrekning bidratt til at UNIFIL har hatt god fremgang i området. Deres innsats på dette feltet er blitt verdsatt i høy grad av alle.

Jeg har også merket meg bataljonens fremragende innsats når det gjelder idrettslig aktivitet, ikke minst var det en bragd å besette såvel 1. som 2. plassen i UNIFIL-mesterskapet i maraton, men også ellers har NORBATT gjort seg hederlig bemerket i UNIFIL-sammenheng på det sportslige område.

Min honnør til bataljonssjefen, oberst Magnar Neremoen for den eminente måte han leder ba-

taljonen på. Ved hans lederskap er avdelingen blitt en effektiv avdeling som løser de oppdrag den blir pålagt. Jeg vil også gjerne gi honnør til avdelingens nestkommanderende, oberstlöytnant Ornulf Holm, og til bataljonens offiserer, kompanisjefer, troppssjefer, underoffiserer og menige.

Jeg vil også gi honnør til sjefen for den norske kontingenten og sjef for operasjonsstaben, oberst Ole Christian Englund og alle de andre norske offiserer og mannskaper ved hovedkvarteret i Naqoura for deres innsats som har vært meget verdifull. Hele den norske kontingenten fremtrer som en særdeles fin avdeling og som er en verdig representant for det norske samfunn.

Jeg vil også benytte anledningen til å uttrykke UNIFILs glede og tilfredshet med våre kolleger i den libanesiske hær og gendarmeriet for deres samarbeide og hjelp, et samarbeide som lover godt for fremtiden.

Jeg vil også takke representantene for det lokale samfunn, maktarene, og alle innbyggerne i NORBATTs ansvarsområde for all hjelp og støtte hittil. Vi kommer fortsatt til å regne med deres hjelp, samarbeide og vennskap.

Til alle dere som tilhører NORBATT vil jeg ønske fortsatt hell og lykke i deres anstrengelser for å skape og bevare fred. Jeg håper at dere vil se tilbake på denne medaljeparaden og på den medaljen dere vil få idag og huske med stolthet den tiden dere gjorde tjeneste for fredens sak i Midt-Osten.

Det har vært en fornøyelse å ha dere under min kommando.

Lykke til og Gud velsignet dere alle.

Sterk marsjmerke-tid

A gå til marsjmerket kan være et blodslit. 30 kilometer med pakning og gevær på 4 timer og 40 minutter er det slett ikke alle som klarer ved første forsøk. Derfor lyder det nesten utrolig at tillitsmannen i Stabskompaniet, korporal Harald Bjørknes, under marsjmerkeprøven for jul gikk de 30 kilometerene på 2 timer og 22 minutter, altså bare litt mer enn halvparten av den tiden svært mange strever for å komme under. Bjørknes, som kommer fra Sørfold i Nordland hvor han virker som lærer og er aktivt medlem av idrettslaget "Knubben", begynte med friidrett og ski allerede i-59 og har hevdet seg i toppen i mange år. Han har også tjenestegjort i Skiløperkompaniet i HMK

Kongens Garde. Bjørknes tjenestegjør i Pi-troppen og foruten at han har gått "Saqi-marsjen" 30 ganger har han tilsammen løpt 600 kilometer siden han kom hit ned i september. Han deltok forøvrig i UNIFIL-mesterskapet i maraton i november, hvor han ble nr. 2, etter NORBATTs kaptein Ketil Berg.

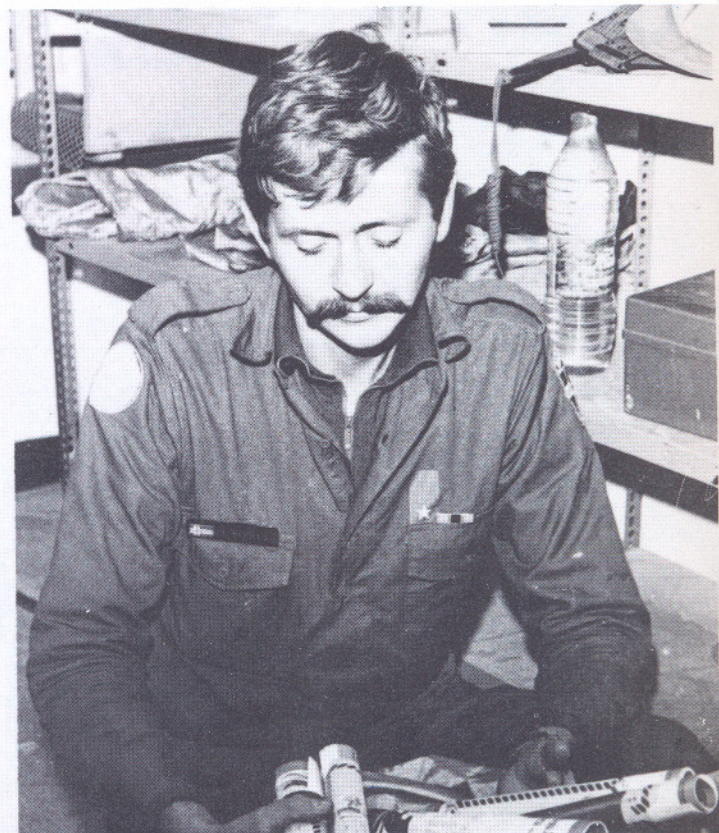
Bjørknes vil betegne 30 kilometers løypa som temmelig hard, med mye nedover- og oppoverbakke. — Men det ble jo en del løping da, sier han, og på den måte kom jeg meg raskt igjennom. Harald Bjørknes har også tidligere vært i Libanon, NORBATT IV, også den gangen i pi-troppen.

Idrettsoffiseren, löytnant Johannes Borlaug (til v.) gratulerer Harald Bjørknes med den sterke tiden på marsjmerkeprøven.

Blue Beret er populært:

HVER MÅNED 400 HJEM

Gunnar Risnes er blitt löytnant etter at dette bildet ble tatt (gratulerer). Her er han igang med å fylle postsekker med Blue Beret som skal hjem til pårørende i Norge.

Blue Beret er tydeligvis populært om vi skal være så ubesjedne å si det selv. Men det er bare en slutning vi trekker på grunnlag av tallene for antall hjemsendte Blue Beret til pårørende hjemme i Norge. Siste måned gikk det hjem mer enn 400 eksemplarer av Blue Beret kan fenrik Gunnar Risnes på Postkontoret fortelle. De siste par månedene for det la antallet på rundt 300. Så enten har BB blitt bedre og mer leservennlig

eller også har karene mer og mer fatt öynene opp for hvilke eminent informasjonsorgan Blue Beret er. Ved å sende et eksemplar av bladet hjem til sine pårørende kan en skaffe dem langt mer informasjon om dagligliv i Syd-Libanon enn mange brev kan gjøre. Nå er det ikke vår mening å oppfordre personellet til å slutte å skrive hjem og istedet sende Blue Beret. Derimot mener vi selv at bladet burde være et utmerket supplement til brevene.

Så derfor kjære lesere. Bare send Blue Beret hjem. Det er tatt hensyn til det når det gjelder å fastsette opplagets størrelse. Og Velferdsinspektøren betaler porto. Så det er ingen unnskyldning for ikke å sende. Med en liten omskrivning kan vi si at: Noen venter på ditt Blue Beret.

Dobbelnummer

Denne utgaven av Blue Beret er, som du kanskje allerede har oppdaget, langt tykkere enn vanlig. I løpet av det siste halve året har vi blitt liggende en måned etter "skjemaet" og det er denne måneden vi nu tar inn ved hjelp av dette dobbelnummeret. Vi har kalt utgaven desember/januar nummer 1 1982 og dermed skulle vi være i sånn noenlunde i rute.

Dersom intet uforutsett skjer satser vi i redaksjonen på å holde skjemaet for ettertiden og vi regner med at neste nummer av Blue Beret, nummer 2 1982, vil foreligge i løpet av februar.

Og vi i Blue Beret-redaksjonen tar fortsatt imot tips. Skal vi klare å lage et forhåpentligvis interessant og kanskje også et morsomt magasin er vi avhengig av

tips og hjelp utenfra. Alle tips mottas med takk. Det er forøvrig ikke bare nyhetstips vi er ute etter. Gode fotografier kan være vel så interessante. Vi vet at det finnes en rekke amatørфотографar rundt om på posisjonene og det tas sikkert en masse gode bilder som kunne egnet seg i Blue Beret. Derfor: Gi oss et tips neste gang. Det vil bli godt mottatt.

Redaksjonen

Redaksjonen: Kaptein Harald Berg og fenrik Björn Horntvedt
Printing and Designing Services by Marc Markarian, Beirut:
363928

Den norske kontingentsjefen:

Nordmenn gjør en god jobb i UNIFIL

Den norske kontingentsjefen, oberst Ole Christian Englund observerer interessert mot israelske stillinger på Hermonfjellene.

— Det er bare glede å være norsk offiser ved UNIFIL-hoved-kvarteret i Naqoura. Årsaken til dette er klar nok — nemlig at de norske avdelingene og de norske soldatene i UNIFIL gjør en meget god jobb. Det er den norske kontingentsjefen, oberst Ole Christian Englund som på denne måten berømmer den norske innsatsen for fredens sak i Libanon.

— NORBATT har jo forlenget maktet å oppná og opprettholde full kontroll i det området bataljonen er tildelt. Måten jobben utføres på gjør at jeg vanskelig kan tenke meg noen inntrenging i NORBATTs område.

— Så general Callaghans skryt til NORBATT på medaljeparaden var ikke bare for å være hyggelig på den store dagen?

— Nei så langt fra. Han mente hvert eneste ord og den rosende omtalen var fullt ut berettiget, sier oberst Englund videre.

Oberst Englands hovedjobb i UNIFIL er Deputy Chief of Staff, Operations (DCOS/OPS). Jobben som sjef for UNIFILs operasjoner opptar det aller meste av hans tid. Når han så i tillegg er norsk kontingentsjef har han nok å henge fingrene i. Blant annet havner de fleste disiplinærsakene på hans bord. Og som forsvarssjefens representant påser han at de norske styrkene i UNIFIL blir brukt etter de avtaler som gjelder.

— Da jeg kom til denne jobben var mine opprinnelige planer å komme meg tidlig ut i alle avdelingene, men den spente situasjonen som oppsto i november gjorde at jeg ble bundet til kontoret og jobben i HQ. Dette medførte at det tok lang tid før jeg blant annet kom ut til de norske avdelingene.

Jeg håper imidlertid at jeg i fortsettelsen skal avlegge NORBATT hyppigere besøk.

Oberst Englands jobb medfører regulære møter med

både israelerne og PLO. Han har også ved flere anledninger ledet UNIFILs forhandlinger med major Haddad. — Er disse forhandlingene vanskelige?

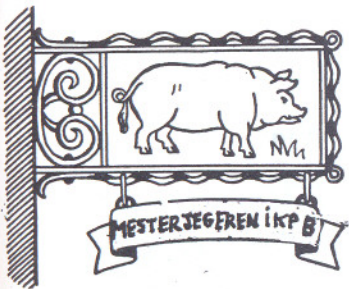
— Til tider kan motsetningene være ganske markerte. Det sier seg selv i denne kompliserte situasjonen. Men både IDF, DFF og PLO har respekt for UNIFIL og vil samarbeide med UNIFIL. Disse forhandlingene foregår som oftes på et rolig og saklig plan selv om motsetningene som sagt ofte kan være ganske store. Men disse forhandlingene har stor betydning. Det kan det ikke være det minste tvil om, sier UNIFILs sjefforhandler.

— Men denne jobben kan ikke sammenlignes med det en forbinder med en militær jobb hjemme. I en gitt krigssituasjon står en ovenfor en motstander. Her står en jo midt mellom flere motstandere og dermed blir det hele langt mere komplisert. På en måte føler en seg som en stridsdommer bare med den vesentlige forskjellen at her står en mellom parter som mener blodig alvor.

— Ojner oberst Englund noen løsninger på denne konflikten?

— Til det er det bare en ting å si. Dersom UNIFIL forsvant ville det etter min vurdering oppstå et fullstendig kaos. Dersom ingenting uforutsett skjer vil UNIFIL ha en viktig jobb å gjøre i dette landet i lang tid fremover. Fra UNIFILs side er det ønskelig med en betydelig utvidelse av styrken, men det ser ikke ut at det er politisk mulig å få til dette. For neste periode har vi fått utvidet styrken med ni sivile stillinger og det er ingenting i forhold til det vi ønsket, avslutter obersten, som er sjef for den største kontingenten i UNIFIL. Det norske innslaget i denne fredsbevarende styrken teller idag 841 hoder. Til høsten skal forøvrig den norske kontingenten bli enda større. Da overtar Norge også feltskyehuset og da vil omlag 1000 nordmenn arbeide for fredens sak i denne urolige delen av verden.

Larsen holder troppen med villsvinkjøtt

Reidar Larsen, opprinnelig fra Notodden, har en stor hobby her i livet. Han er nemlig lidenskaplig jeger og han blir varm og intens i stemmen når han legger ut om sin kjære hobby. Og jaktiveren ble så langt fra lagt igjen i Norge da han sist høst satte kursen for FN-tjeneste i Sør-Libanon. For en tid siden la den dyktige jegeren ned to villsvin i nærheten av 4-10 og kjøttet av disse to dyrene har kommet hele troppen til gode.

— Hjemme i Norge har jeg for det meste jaktet på hare, rådyr og elg, men at jeg her nede i skulle få anledning til villsvinjakt hadde jeg ikke drømt om. Men det var en veldig artig opplevelse, sier jeger Larsen, som på grunn av sin jakt-dyktighet nu har ei høy stjerne i 2. tropp kp. B.

Det var i begynnelsen av desember at Larsens lag ble plassert ut på 4-10. Tidlig ble det oppdaget at et villsvin-trakk

gikk like i nærheten av posisjonen og da begynte jaktblodet til Larsen å bruse.

— Jeg fant meg en fin post i nærheten av beiteplassen og en kveld i halvmørket hørte jeg flokken nærmet seg. Jeg satt og ventet og da dyrene var på hold fyrte jeg løs med AG en. Igjen lå to villsvin — det største på vel 100 kilo, mens det minste veide omlag halvparten. Da jeg skjøt var dyrene bare 10-20 meter unna så jeg hadde ingen vansker med treffe, sier Larsen, som bare brukte et skudd på hver av dyrene.

Røsten av flokken fjernet seg ikke umiddelbart og Larsen fant det derfor best å stikke av. Å få en flokk villsvin etter seg er nemlig ingen spøk. Da han og deler av laget kom tilbake like etterpå var imidlertid flokken borte. Så ble de felte dyrene tatt inn på posisjonens område.

En stor dag på 4-10. Flåing av villsvin under jeger Larsens kyndige ledelse. De to villsvinene ga mange festmåltider til gutta på 4-10.

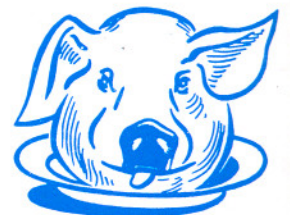
Blodet ble tappet og dyrene ble flådd og partert etter alle kunstens regler. Dagen etter var NORBATTs veterinær oppe og tok prøver av kjøttet og han fant alt i orden. Dermed ble det flere festmåltider på gutta på 4-10.

— Vi har en liten fryser på kjøleskapet og den ble fylt av deilig villsvinkjøtt. Det vi ikke fikk plass til forært vi til troppen som ligger i Rachaiya el Foukhar og guttas dom over kjøttet var enstemmig — nydelig. Villsvinkjøttet er ikke så tørt som rådyr og annet vilt jeg kjenner hjemmefra. Det minnet heller litt om vanlig svinekjøtt, men det var minimalt med fett på disse to dyrene.

— Men nu ser det ut til at villsvinene har funnet seg andre beite-merker. De har i alle fall ikke vært observert i nærheten av 4-10 i den siste tiden. Men jeg håper at de kommer tilbake om ikke så alt for lenge. Villsvinjakten ga meg mersmak. Og troppen har nu utrustet meg med kikkertsikte til AGen i håp om at det kanskje blir ei villsvinsteik med det aller første, avslutter den dyktige jegeren.

Villsvinjeher Larsen i aksjon med parteringen. Deilig og meget velsmakende kjøtt, var alles dom.

Posten skal frem

Posten skal frem-også til norske FN-soldater i Libanon. Og frem kommer den takket være solid innsats av postmester Eivind Evensen og hans team, som sent og tidlig hele uken gjennom er på farten for å skaffe oss det best mulige post-tilbudet. — Vi har etablert en fast ordning som etter vår mening fungerer bra. Vi som steller med dette ser det som vesentlig at folk vet når posten kommer og går, sier postmester Evensen.

Men å stille med post for norske FN-soldater i Libanon er langt fra det samme som posttjenesten hjemme i Norge. — Hjemme ser en på posten som en like stor selvfølgelighet som vannet i springen. En reagerer ikke for posten plutselig en dag uteblir. Her nede, hvor forholdene er ustabile på mange måter, må en tackle tingene etter hvert som de dukker opp. Og om nødvendig improvisere på kort varsel. Og når noe slikt skjer og posten ikke ankommer som planlagt står ikke telefonen på posthuset. Alle vil vite hvorfor posten ikke er ankommet og når den kommer. Men jeg vil presisere at ingen klager og syter. Alle er svært omgjengelige og forståelsesfulle og skjønner problemene. Så lenge jeg har vært her har jeg ikke hørt et eneste ord om posttjenesten, sier postmesteren videre.

Og improvisere har postfolkene gjort. Og alltid har målet vært å skaffe posten frem så hurtig som mulig. Evensen og hans team, som også tjenestegjorde i NORBATT VII, måtte sist sommer legge om alle rutinene da Beirut lufthavn ble stengt på grunn av harde kamper i den libanesiske hovedstaden. — Da måtte vi hente posten i Damascus og det førte med seg en rekke problemer. Blant annet fikk vi oppleve det syriske byråkratiet og alt det førte med seg. Heldigvis varte

Post-gutta samlet inne på postkontoret i Ebel es Saqi. Fra venstre postmester kaptein Eivind Evensen, postsjåfør Terje Bye, postass Ole Cato Holmsen og foran ved skranken löytnant Gunnar Risnes.

ikke dette, særlig lengre. I dag fungerer samarbeidet med de libanesiske postfolkene på flyplassen i Beirut utmerket. Vi får all den hjelp og støtte vi trenger og sjelden eller aldri oppstår det problemer.

Og det er så langt fra bare NORBATT som nyter godt av postfolkernes innsats. NORCO i Naqoura og NORMAINTCOY i Tibnine betjenes av team-Evensen. — Hvordan fungerer denne delen av tjenesten?

— Stort sett bra. Vi sorterer posten i Beirut og sekkene til Naqoura og Tibnine settes på MOVECON i Beirut. Derfra sendes de med helikopter til NORCO og NORMAINTCOY. Ved enkelte anledninger har det gått for lang tid fra posten har ankommet Beirut og til den har vært fremme i Tibnine. Hva grunnen kan være er for tidlig å si noe om, men vi håper at den post-gangundersøkelsen vi gjennomførte i første halvdel av januar skal gi oss svaret. Så får tiden vise om det er mulig å rette på dette forholdet. Det nok ingen tvil om at NORBATT har det beste posttilbudet slik forholdene er nu. Vi har dårlig samvittighet når Naqoura og Tibnine ikke får fredagsposten før mandag formiddag, men dette kan ikke vi gjøre noe med. På lørdagene går det normalt ikke helikopter mellom Naqoura og Beirut og når så Enclaven er stengt når vi heller ikke frem

med bil, fortsetter kaptein Evensen.

Og det er ikke få tonn post skal tas hånd om av postfolkene. I løpet av 1981 hadde feltpostkontoret hele 35.000 bokførte sendinger. I løpet av de tre siste månedene i 1981 ankom det 1573 pakker til norske FN-soldater og i samme tidsrommet ble hele 3500 pakker sendt til Norge. 30. november ble det innlevert så mye som 306 pakker på postkontoret i Saqi og gjennomsnittsvekten pr. pakke lå like under 10 kg. Disse tallene gir forhåpentligvis et lite bilde av postmengden.

Postbilen er den eneste

NORBATT-bilen som har anledning til å kjøre til og fra Beirut uten eskorte. — Vi har jo Motorola i postbilen og føler oss ganske trygge. De to postsjåførene Terje Sæter og Terje Bye kjenner rutinene og det er av avgjørende betydning for oss å ha kjente folk på postbilen.

— Det er de sivile flyrutene på Beirut som legges til grunnen for postens avgang — og ankomsttider. Dersom flyrutene forandres må vi også forandre våre rutiner. Ut fra det manskapet vi har til disposisjon tror jeg vi har gjort det beste ut av situasjonen, men vi er selvsagt åpne for gode forslag, avslutter postmester Eivind Evensen.

Hotel Beau Rivage er oppholdsstedet til postfolkene når de er i Beirut. Her postsjåfør Terje Bye og postmester Eivind Evensen ved forkostbordet før avreise til Ebel es Saqi med verdifull postlast.

Liten avdeling med stort ansvarsområde

3. tropp i Kp B har ansvaret for et stort område innen NORBATT, ja faktisk like stort i utstrekning som hele Kp A.s ansvarsområde. Troppens område ligger i det sørøstre hjørnet av NORBATT A/O og omfatter bl.a. strategisk viktige steder som CP'en ved Kafr Chouba og NORBATT høyeste beliggende OP, 4-14 B som bare er tilgjengelig pr. bandvagn, eseltransport eller til fots. Ellers bemanner troppen også ytterligere OP'ene 4-13B, og 4-13, den siste bare bemannet i mørke i den tiden CP'en ikke er bemannet. Karene i troppen alternerer om tjenesten. På den måten blir det avveksling og tjenesten blir ikke så

ensformig som den ellers kunne blitt om de hadde vært på samme stedet hele tiden.

På CP 4-13, bare 5 meter fra Blue line, treffer vi Ernst Olsen, opprinnelig fra Tromöya ved Arendal og Leiv Jönsi fra Nordagutu på Sörlandsbanen (togbytte til Skien og Porsgrunn, avstigning på høyre side). Olsen er rekapp og har tidligere gjort tjeneste på denne OP'en, mens Jönsi er her nede for første gang.

— Dette er riktignok en checkpost, men trafikken er heller liten så så altfor mye sjekking blir det ikke, sier karene som regner med en 3-4 biler

Eneste måten å komme opp til 14-4 B er pr. apostlenes hester eller Bandvagn. Det siste er den mest behagelig og effektive metoden.

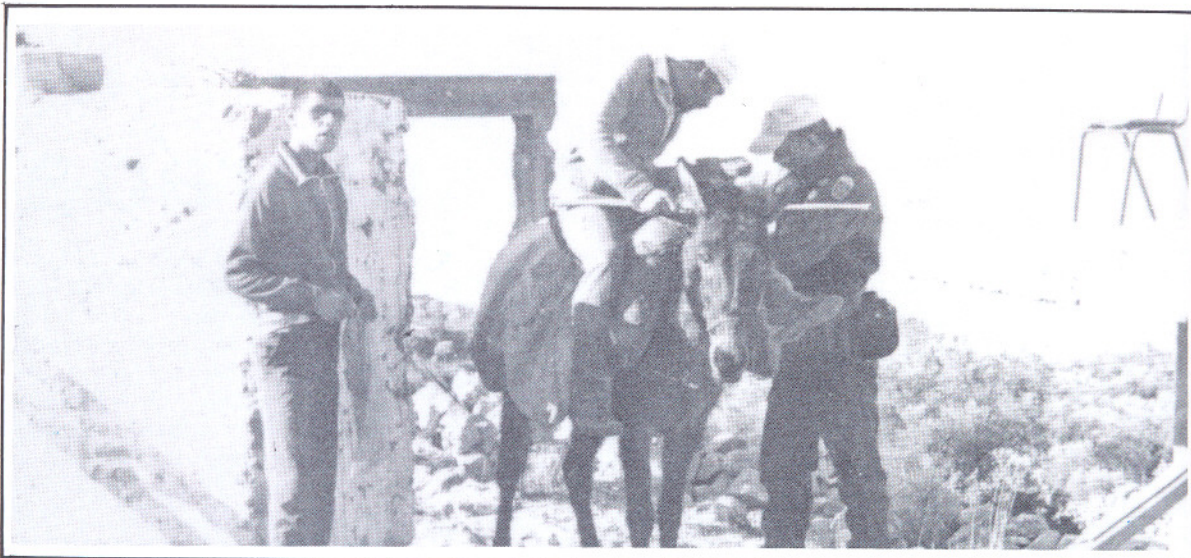

Ernst Olsen fra Tromöya og Leiv Jönsi fra Nordagutu holder vakt ved Blue Line ved Kafr Chouba. Det gjelder å opptre bestemt.

hver retning hver dag. Trafikken over blue line er temmlig minimal, både når det gjelder kjørende og gående trafikk.

En og annen gang får forresten karene på posten besøk av personell fra IDF. DVs. ikke akkurat besøk, men personellet kan en og annen gang, tungt bevåpnet, komme bort til Blue Line for prøvende å sette foten et par centimeter over linjen. Når så karene på posten, høflig og bestemt ber dem holde seg på den riktige siden, så blir det som regel etterkommet. — Men om henstillingen ikke blir tatt til følge så er vi parat til å følge opp med sterkere midler, sier Olsen som håper at det ikke blir aktuelt.

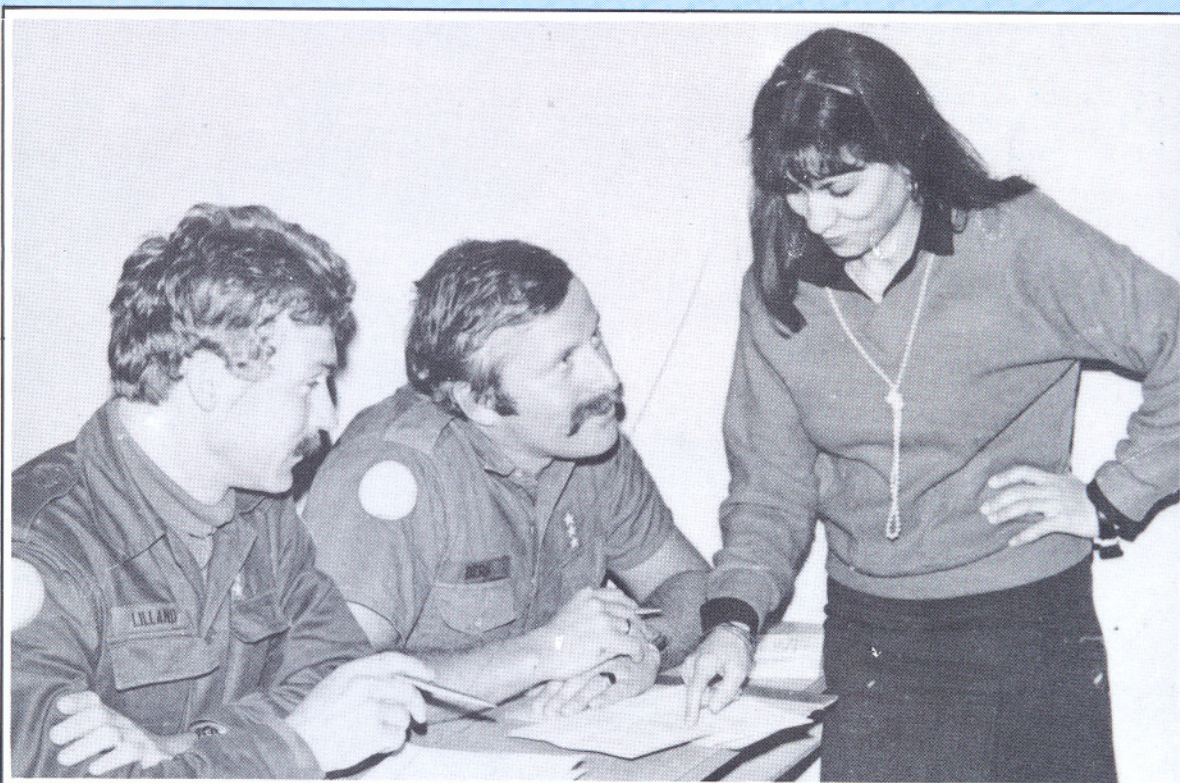
22. Alle som passer Blue Line blir sjekket.

Stor interesse for arabisk-kurset

Det er vel heller et fåtall av oss som etter endt FN-tjeneste i Libanon tør påstå at vi kan gjøre oss til en viss grad forståelig på arabisk. Nu skal det riktignok sies at flere av gutta med endel kontingenter bak seg kan en del arabisk, men for de aller fleste av oss strekker arabiskkunnskapene seg til "marhaba-prefab" og knapt nok det. Nu er det imidlertid satt igang et arabiskkurs i Saqi og oppslutningen og interessen var det ingenting å si på. Hele 25 stk meldte seg på, men det var ikke alle som møtte da undervisningen startet opp i midten av januar under Farida Haddads kjendige ledelse. Frøken Haddad er ikke uvant med undervisning da hun til daglig er Saqis lærerinne.

— Til daglig underviser jeg 20 barn fra Saqi i alderen 4 til 10 år i fagene, historie, geografi, regning, og arabisk. Det går for så vidt greit. Det blir noe helt annet å forsøke å lære nordmenn arabisk i løpet av et 20-timerskurs, Vi får håpe at alt går bra, sier hun med et smil.

— Vi på velferden er meget fornøyd med oppslutningen om dette kurset, sier velferdsoffiser kaptein Oliegreen til Blue Beret.

Det er stor interesse for arabisk-kurset. Her er det kapteinene Lilland (til venstre) og Berg som får hjelp av Farida Haddad.

— På grunn av det store antallet elever og ikke minst på grunn av tjenesten deler vi elevene i to klasser. Vi legger opp til to undervisningstimer pr uke for hver klasse. Dermed oppnår vi en fleksibel ordning. En elev som på grunn av tjeneste ikke kan delta en time kan

gjennomføre denne timen i den andre klassen dagen etter.

Så vidt Blue Beret kjenner til er det første gangen i NORBATT at det settes igang med undervisning i arabisk. — Har dere på velferden ytterligere planer utover dette kurset?.

— Vi får se hvordan det går med det kurset som nu er igang. Går det bra og at interessen er tilstede utelukker jeg ikke at vi gjennomfører et fortsettelseskurs senere i perioden, avslutter velferdsoffiser Oliegreen.

NORMAINTCOY-løytnant med tre jobber

Det er ikke alle i den norske FN-kontingenten i Libanon som har hele tre jobber å ivarta, men så er tilfelle ved løytnant Terje Andersen ved NORMAINTCOY i Tibnine. Han er avdelingens velferds-offiser, idretts-offiser og reiseoffiser. — Jeg har nok å henge fingene i, innrømmer han overfor Blue Beret.

— Det aller meste av min tid går med til dette med reiser. Jeg hadde ingen erfaring på dette feltet før jeg kom hit ned til NORMAINTCOY. Jeg er behjelpelig med informasjon om reisemaål, priser og flyruter og FN-Olas reiselyst ser ut til å være upåklagelig.

— Når det gjelder velferd her ved kompaniet tror jeg vi har fått til en god del brukbare tilbud. Vi har selvsagt de vanlige tilbudene som kino, video og bingo, men velferdstjenesten er så langt mere enn dette. Velferden arrangerer blant annet handleurer og disse er meget populære. Vi har avvirket og skal i fortsettelsen avvikle turer til Zahle, Baalbek, Saida, Tyr og Damascus. Disse kjøres stort sett i helgene. Vi har til og med kjørt dagstur fra Tibnine til Zahle-

Baalbek via Beirut og det har gått bra, fortsetter Andersen.

Løytnant Andersen vil videre berømme avdelingens ledelse for stor velvillighet i forbindelse med de forskjellige velferdstilbudene.

— Turene legges opp i samarbeid med tillitsapparatet og kompaniledelsen og det har aldri vært vanskelig med den nødvendige transporten til de forskjellige utfluktene. Uten denne store velvilligheten hadde nok ikke tilbudet vært like godt som det er idag.

Og tro for all del ikke at velferdstilbudene ved NORMAINTCOY bare er kino, video, bingo og handleurer. Velferden har blant annet arrangert guidetur til Tyr og der hadde det ikke vært mange nordmenn for gutta fra verkstedkompaniet dukket opp. Ringeturer til Naharia i Israel hører også med til velferdsoffis velferdsoffiserens mange gjøremål. Dette er meget populære turer som kompaniets folk benytter seg av.

— Og i forbindelse med jule og nyttårsfeiringa ble det satt opp

badeturer til Middelhavet og både første juledag og første nyttårsdag plasket NORMAINTCOY-soldater i bølgene. Selvfølgelig uvanlig for de fleste å bade i havet på denne årstiden, men er meget artig minne for de som deltok, sier Andersen.

På idrettssektoren er en i ferd med å avslutte en leircup i fotball for troppslag. De innledende kampene og deler av sluttspillet er ferdig. Bare finalen gjenstår. Det spilles selvfølgelig en god del bordtennis ved verkstedkompaniet. Tibnine-marsjen er et annet tilbud. Styrketreningsrom finnes også, idretts-offiser

Andersen håper at dette kan rustes opp med det aller første.

— Administrativt sorterer den norske kontingenten i Naqoura og Beirut under verkstedkompaniet og derfor skal også disse nytte godt godt av velferdstjenesten. Men på grunn av deres beliggenhet og relativt frie stilling legger de ikke så alt for stort beslag på min tid. Men jeg stiller meg selvfølgelig til disposisjon når det er nødvendig, avslutter løytnant Terje Andersen.

Løytnant Terje Andersen ved NORMAINTCOY har tre jobber å ta seg av. Han er avdelingens reiseoffiser, velferdsoffiser og idretts-offiser.

Norske FN-soldater har stått i Sør-Libanon i snart fire år. Vi kan med hånden på hjertet si at vi har gjort jobben vår så langt. Det finnes også en rekke eksempler på at vi har gjort langt mere enn det vi er forpliktet til. Det siste eksemplet på dette fant sted i NORMAINTCOY i Tibnine like over nyttår. Historien er følgende:

En libanesisk dame som arbeider på kjøkkenet ved NORMAINTCOY ba kompaniet om hjelp da hennes sønn hadde fått svulst på hjernen. Sønnen, som

forøvrig også hadde jobbet på kjøkkenet, måtte opereres, men familien hadde ikke midler til å betale den store sykehusregningen. At "Madame", som hun kalles, og hennes familie var fortvilet, sier seg selv.

Gjennom kompaniledelsen og tillitsmennene ble en inn-

samlingsaksjon satt igang. Det ble også forsøkt å få gutten operert ved det svenske feltsykehuset i Naqoura, men der mente en at operasjonen var for komplisert. Men takket være de midlene som ble samlet inn og stilt til disposisjon av NORMAINTCOY fikk familien den støtten som skulle til for å klare å

betale den store sykehusregningen.

Operasjonen ble foretatt ved det amerikanske sykehuset i Beirut og på forhånd ble det fra kyndig legehånd sagt at sjansene for en vellykket operasjon var firfiffig. Men heldigvis gikk alt bra og når dette leses er "Madame"s sønn forhåpentligvis tilbake i full vigør hjemme i Tibnine...

Arbeidsløst ved NORMAINTCOY

Gutta og de tre jentene ved verkstedkompaniet NORMAINTCOY i Tibnine blir så langt fra arbeidsledige denne vinteren. Daglig strømmer det faktisk på med kjøretøyer, aggregater, sambandsutstyr og optisk utstyr som trenger overhaling eller reparasjon. Og når regntiden og vinteren for alvor setter inn vil UNIFILs slagkraft være avhengig av NORMAINTCOYs effektivitet.

— Vi skal nok gjøre vår del av jobben, er omgangstonen ved det norske verkstedkompaniet. Og det er et godt utgangspunkt. Det manglet i alle fall ikke på arbeidsløst og pågangsmot da vi nylig avla avdelingen et besøk.

Ragnar Åsrud og Bernt Torgerhagen var i full gang med å gjøre et av NEPBATTs kjøretøyer i brukbar stand igjen etter at bilen var blitt tauet inn.

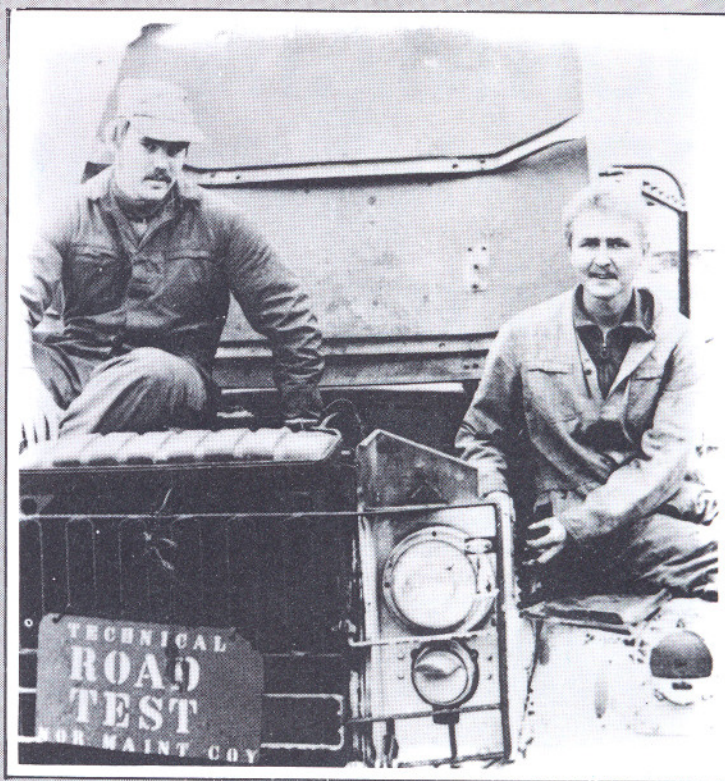
— Og det må en virkelig omfattende reparasjon til før denne M 35 er i brukbar stand igjen, men nu nærmer vi oss heldigvis avslutningen. Men andre opp-

gaver står i kø og her blir de ikke tid til noen hvileperiode mellom de forskjellige oppdragene, sier de to fra kjøretøytroppen til Blue Beret.

— Nye bremses, nye hjul, ny radiator pluss en masse småtteri var nødvendig for å få denne bilen i kjørbær stand, men dette er så langt fra noe uvanlig stort oppdrag. Mange av de kjøretøyene vi får inn har store mangler, men dette skyldes ikke bare dårlig vedlikehold i enkelte av bataljonene. En god del av kjøretøyparken er temmelig nedslitt og det betyr hyppige reparasjoner. Vi i kjøretøytroppen belager oss i alle fall på en hektisk vinter med nok av arbeidsoppdrag.

Hvordan trives så Åsrud og Torgerhagen ved verkstedkompaniet i Tibnine?

— Aldeles utmerket, dette er sikkert ikke noe som bare gjelder oss to. De aller fleste stortrives ved NORMAINTCOY. Vi har begge søkt rekapp og håper på å

Ragnar Åsrud (til venstre) og Bernt Torgerhagen i full sving med, å reparere et av NEPBATTs kjøretøyer.

slippe gjennom nåløyet, som for niende kontingent ser ut til å bli mindre enn tidligere. Dersom vi skulle komme med noen ankepunkter må det være at det er vanskelig å komme, seg ut i

tjenestelig øyemed. Eneste sjansen vi har er når vi tester de reparerte kjøretøyene på veiene rundt Tibnine, slutter de to før de igjen tar frem verktøyet og bøyer seg over motoren.

Veteran med draging mot Libanon

Månedens veteran er denne gangen visekorporal Jan-Erik Braathen fra Moss, utdannet innen landbruket og har bl.a. virket som sveiser (i fjøset) men senere omskolert til industriarbeider, 35 år, ugift, og i Libanon for 3. gang. Han tjenestegjorde i både IV'ern, VI'ern og nå altså i VIII'ern og har søkt rekapp.

Vi finner Braathen på vakt i 4-1A hvor han følger med i alt som rører seg i nærheten av OP'en — og lenger unna også for den saks skyld.

Skal jeg være helt ærlig så kan jeg ikke gi noen skikkelig forklaring på hvorfor jeg stadig søker meg nedover hit til Libanon, sier Braathen. — Det er noe eget både med landet, befolkningen,

tjenesten og kollegene her i NORBATT som gjør at jeg føler egen draging hit. Derfor har jeg søkt meg nedover tidligere, og derfor har søkt rekapp. Jeg må jo også ærlig innrømme at jeg ikke er helt blind for de økonomiske betingelsene her heller. De er gode, og atskillig bedre enn jeg er vant til hjemmefra. Men det er som sagt ikke hele forklaringen, sier Braathen, som i grunnen aldri har opplevet den helt store dramatikken under sine tjeneste i Syd-Libanon. — Det eneste måtte da være en del granatnedslag på 75-100 meter avstand under OP tjeneste på 4-5D i IV-ern sier, han Det var litt ubehagelig, men på langt nær nok til å dempe lysten på ytterligere tjeneste i Syd-Libanon.

Jan Vidar Braathen fra Moss er en riktig veteran i NORBATT. Han ville ikke hatt noe imot enda en kontingent her nede.

En viktig
UNIFIL-
avdeling:

De sørger for strømforsy- ningen

En avdeling på UNIFILs störrelse er selvfølgelig helt avhengig av elektrisk ström for å fungere skikkelig. For å være uavhengig av det sivile forsyningsnettet i Sör-Libanon er det en rekke dieseldrevne aggregater som sørger for at de mange UNIFIL-avdelingene og posisjonene får den livsviktige strömmen. Og aggregater må som alt annet utstyr overhales og repareres og denne viktige jobben er det aggregatlaget i spesialtroppen i NORMAINTCOY som tar seg av. — I löpet av de tre förste månedene reparerte vi hele 75 aggregater, sier fenrik Martin Giljamse, som er formann aggregat i NORMAINTCOY.

Og med et snitt på hele 25 reparerte aggregater i måneden sier det seg selv at de syv i denne spesialavdelingen har mere enn nok å henge fingrene i. I tillegg de reparasjonene som blir foretatt av aggregater som er innbrakt til Tibnine, er deler av aggregatlaget på farten både sent og tidlig rundt om i UNIFIL AO for å ta seg av mindre reparasjoner.

Vi fant Stig Johannesen, Kåre Nöstvold og Arne Strandhaug i full sving med hvert sitt defekte aggregat.

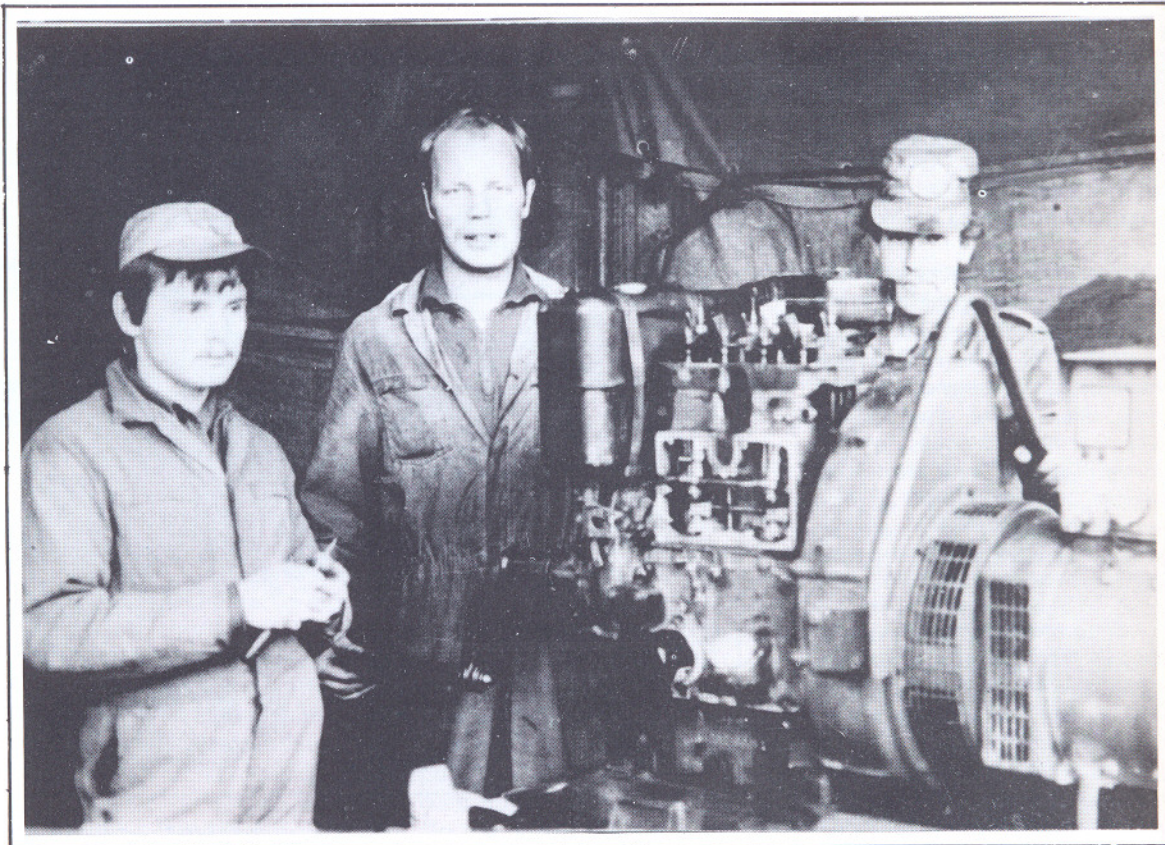
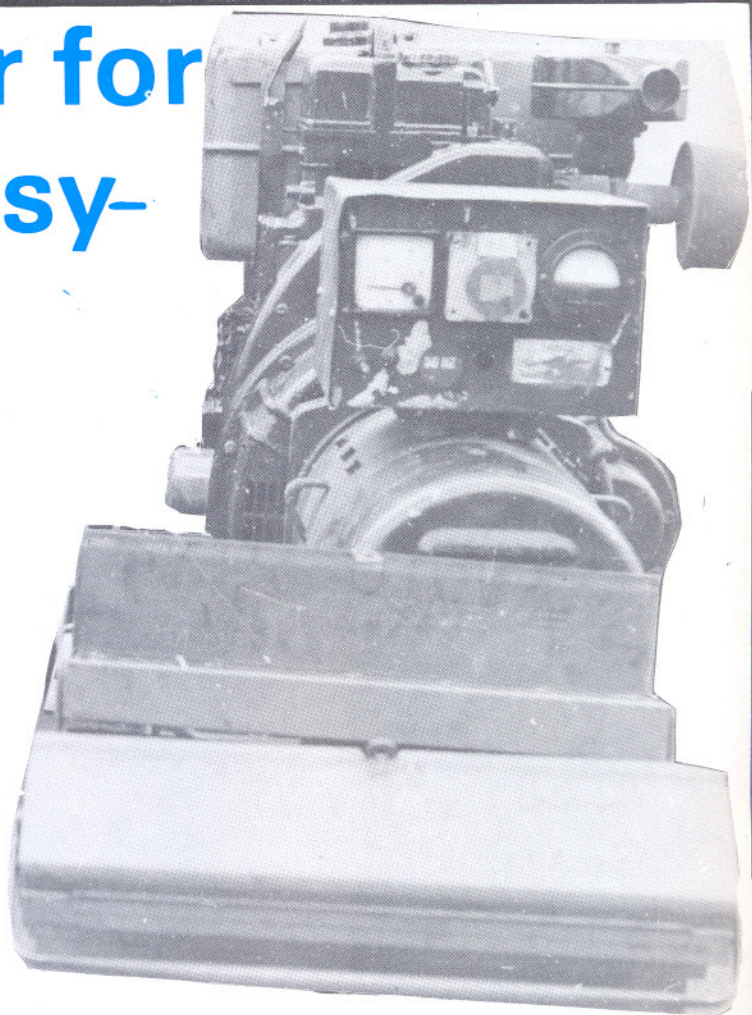
— Det er nok endel ukyndig behandling av aggregatene rundt om i avdelingene, men det er först og fremt vedlikeholdet det skorter på. Et bedre vedlikehold hadde resultert i färre skader og mindre for oss å gjøre, sier de tre.

— Men forstå det ikke dit hen at vi aggregatlaget er late. Vi har idag mere enn nok å kjöre og det blir vel neppe mindre utover vinteren. Men vi skal nok klare å holde unna.

— Hvordan er delesituasjonen?

— Den er ganske bra. Vi klarer oss stort sett, men det er likevel

ikke til å komme utenom at det blir endel improvisasjoner. Men dersom ikke noe helt uforutsett skulle dukke opp skal vi nok klare å holde unna slik at strömforsyningen i UNIFIL holder et akseptabelt nivå. Men noen avdelinger må nok også improvisere i enkelte perioder, sier de tre aggregatoperatörene og peker på de mange aggregatene står som står og venter på å bli reparert. La oss bare håpe på at ventetiden ikke blir så alt for lang. Den libanesiske vinteren kan være nokså ubarmhjertig på sitt verste og uten elektrisk kraft kan det bli ekstra ille for enkelte....

Stig Johannesen, Kåre Nöstvold og Arne Strandhaug mener at det er en god del ukyndig behandling av de livsviktige aggregatene rundt om i de forskjellige UNIFIL-avdelingene.

NORBATTs

---

sjefs –

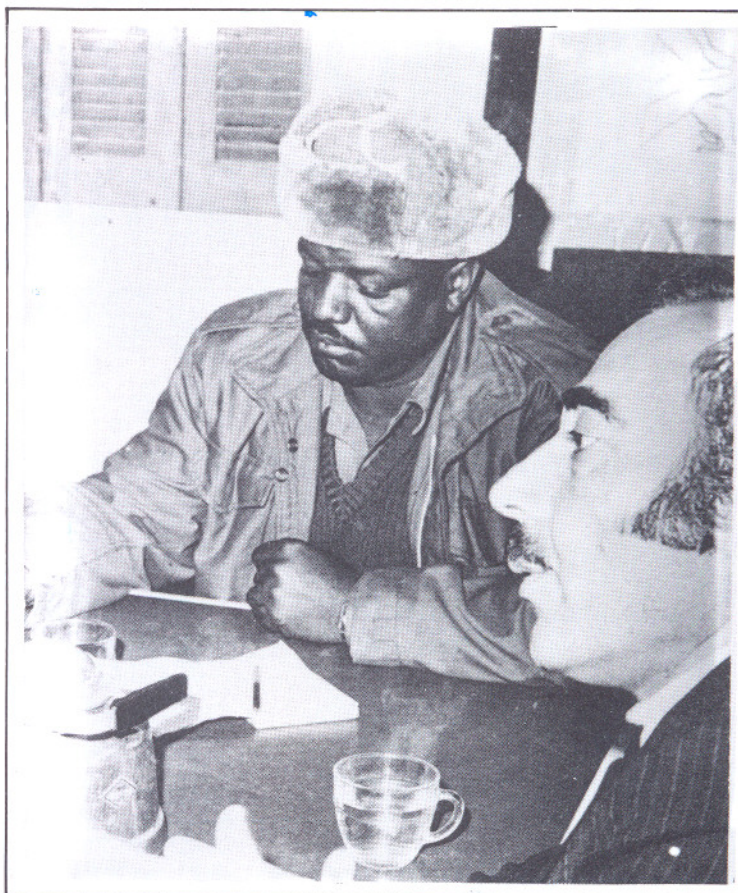
forhandler

Dersom FN, UNIFIL og NORBATT skal ha muligheter for å gjøre en god jobb er noe av forutsetningen at en har en god kontakt med alle parter i konflikten. Det er viktig at man kan treffes og snakke sammen rett som det er, tar opp problemene til drøfting på et klart og greit sprog og kalle en spade for en spade. I NORBATT er det sjef S-3, major Hans Arne Vikan, som har ansvaret for å holde kontakten med partene, dvs. National Movement, PLO og DDF, altså falangistene eller major Haddads styrker. Blue Beret fikk forleden anledning til å være tilstede under et møte mellom lederne for PLO i området, S-3, Team Sierra og representanter for NEPBATT. Møtet fant sted i Kaokaba og var av mer rutinemessig karakter.

Møtet ble ledet av major Vikan som tok opp et par problemer av mer administrativ art. Likeledes har sjefene for de to PLO-bataljonene et par problemer som de gjerne ville drøfte med NORBATT. Det hele foregikk i en jovial og hyggelig tone, samtidig som det aldri var tvil om at partene mente det som ble sagt og det ikke var alminnelig hyggeprat.

– Disse møtene som vi har hver uke med partene er meget nyttige, sier major Vikan til Blue Beret. – Her kan vi snakke ut med hverandre og ta opp til drøftelse problemene for de blir problemer. På den måten kan vi avverge vanskelige situasjoner og forhindre at stridigheter oppstår. Vi løser med andre ord

problemene ved forhandlingsbordet. Det er her problemene etter min oppfatning burde bli løst bestandig.

Deltagere på møtet mellom PLO, NEPBATT, NORBATT og Team Sierra.

S-3 i NORBATT, major Vikan, til v. ledet møtet sammen med assisterende S-3, Kaptein Liland

Naqoura-veteraner med 75 måneders FN-tjeneste

Veteraner, finns dom....? Ja, de finnes i bl.a. Naqoura, der NORCON bl.a. har tre korporaler som virkelig må sies å være veteraner i UNIFIL-sammenheng. For hva skal man si om tre mann som sammenlagt har 75 måneders tjeneste i UNIFIL? Det har nemlig korporalene Harald Bakkeli fra Gratangen, Tor Liland fra Overbygd i Troms og Trond Tyberg fra Asker.

Korporal Harald Bakkeli har tilsammen 28 måneder tjeneste i Naqoura Han har tjenestegjort i NORCON II, III, V, VII og VIII, mens korporal Liland har vært med i I, II, VI, VII og VIII og har tilsammen 25 måneders tjeneste, mens Trond Tyberg med tjeneste i IV, V, VII og VIII og tilsammen 22 måneder er som rene nykomlingen å regne.

Bakkeli som tjenestegjør hos ass. NORCO har personalsaker som spesialområde, og det han ikke vet om den norske kontingenten i Syd-Libanon er ikke verdt å vite. Han har stort sett hele tiden vært stasjonert i Naqoura og er snart som innbygger å regne. Han trives fortsatt utmerket med jobben i NORCO og kunne godt tenke seg enda en rekapp, men har egentlig ikke så

stor tro på ytterligere en, Tor Liland er ikke fullt så stasjonær som sin kollega Bakkeli. Han tjenestegjør i Movement Control og har både Beirut og Haifa som operasjonsområde og er lommekjent i det store og omfattende transportopplegget til NORCON og UNIFIL. — Jeg trives utmerket her nede, sier Liland som også godt kunne tenke seg en rekapp til, men i grunnen ikke har noe håp om at det går i orden. Men 75 måneder i Syd-Libanon er jo en rekord som det kan bli vanskelige slår for noen hver.

Heggedølen Trond Tyberg arbeider til daglig på logistikavdelingen og har oblt. Rygh, sjef for Logistic Branch som sin nærmeste overordnede og arbeider i et meget internasjonalt miljø med 10 – 12 nasjoner representert i samme avdeling.

— Arbeidet her er både interessant og utviklende, sier Tyberg,

— Og jeg trives fantastisk godt. Ikke minst er det en fordel rent sprogmessig. Også Tyberg kunne godt tenke seg en rekapp,

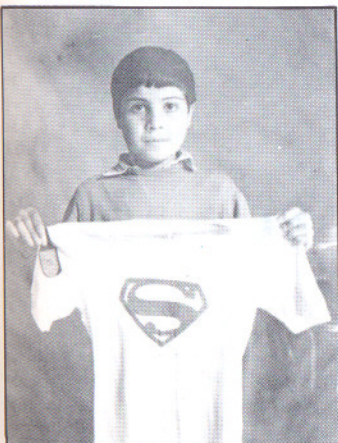
Harald Bakkeli, Trondheim til v. Trond Tyberg, Asker og Tor Liland fra Overbygd er virkelige veteraner i NORCON.

men han har heller ikke noe håp om at det lar seg ordne. — Men det skulle ikke vært meg i mot, sier han.

Men re-kapp eller ikke re-kapp. Triumviratet i Naqoura

hører så absolutt til blant de virkelig veteraner i NORCON, og med de nye re-kappbestemmelsene skal det nok bli vanskelig å slå den rekorden.

Supermann Louis

Nordmenn passer godt til FN-tjeneste er et utsagn vi har hørt flere ganger. En av grunnene til denne påstanden er at vi er flinke til å etablere kontakt med sivilbefolkningen. I løpet av de vel tre årene det har vært norske FN-soldater i Libanon har mange nordmenn skaffet seg libanesiske venner. De aller fleste vennskapsbåndene har blitt brutt i forbindelse med dimmisjon, men det er flere som gjennom brevskrivning holder kontakten.

En av de som er spesielt glad i sin norske venn er 12 år gamle Louis Assi fra Ebel es Saqi. Pr. brev har han holdt kontakten med Rolf Lövström, tidligere fenrik og assisterende presseoffiser i NORBATT V. Lövström, som nu er journalist i VG, lovet i sin tid Louis en Supermann-dress. Denne lot seg desverre ikke skaffe, men i stedet sendte Lövström like før jul en T-shirt med Supermann-motiv til Louis. Og det var en meget spent 12-åring som kom til pressehuset i

Saqi for å hente pakken og brevet fra Lövström. T-shirten måtte prøves umiddelbart og Louis vartydeligvis fornøyd med resultatet da han betraktet seg i speilet. — Denne var tøff. En slik Supermann-T-shirt er det i alle fall ingen andre på skolen i Hasbaya som har, så en tydelig stolt 12-åring.

Martinius Giljamse ved NOR- MAINTCOY:

En meget spesiell fenrik

Fenrik Martinius Giljamse, eller Martin, som han foretrekker å kalle seg, er inne i sin tredje periode ved NORMAINTCOY. Akkurat det er det ingenting spesielt ved, men når vi likevel trekker frem fenrik Giljamse har det sin forklaring. Han må nemlig være en av de få om ikke den eneste offiser i det norske militære system som hverken har befalsutdanning eller førstegangstjeneste bak seg.

— Jeg er født og oppvokst i Nederland og opplevde krigens redsler i Rotterdam med sult, elendighet og bombing. I 1952 flyttet jeg til Norge og fikk norsk statsborgerskap i 1965. Bortsett fra at jeg nu innegår i det norske heimevernet hadde jeg ingen peiling på militærlivet før jeg kom hit ned til Libanon, sier Giljamse.

Fenrik Giljamse er idag sjef eller formann aggregat og er mannen som er ansvarlig for reparasjoner og vedlikehold av UNIFILs mange aggregater. I Norge har han slått seg til på Vestfossen ved Drammen og drev der et elektrisk bilverksted. Men det har han stengt og i stedet ofrer han seg nu for fredens sak ved NORMAINTCOY i Tibnine. — Idealist med andre ord?

Martinius Giljamse har verken befalsutdanning eller avtjent sin verneplikt, men er likevel inne i sin tredje kontingent ved NORMAINT-COY

— Ja, på en måte er jeg vel det. Jeg er vel en av de få i UNIFIL som virkelig har opplevd krigens redsler og derfor interesserte det meg å få være med i den fredsbevarende styrken i Libanon. Derfor stengte jeg verkstedet på Vestfossen og reiste hit ned. Dette er min tredje kontingent og jeg stortrives og er overhodet ikke i tvil om at FN gjennom UNIFIL gjør en stor jobb her nede i Libanon.

— Første gangen jeg var her var i tredje kontingent. Siden ble

det syvende kontingent og fikk rekap i åtterten. Jeg kan se meget stor forskjell fra første gangen jeg var her. Da var husene mer eller mindre sundskutte, folk var redde og de fruktbare jordene ble bare delvis dyrket. Idag er de ødelagte husene i Tibnine-området satt i stand og det settes også opp nybygg. Folk har fått tilbake glimtet i øyet og jorda utnyttes stort sett fullt ut. Dette er ene og alene UNIFILs fortjeneste, sier Giljamse.

— Innenfor UNIFIL-systemet

er det sikkert en god del ting å sette fingeren på, men det vil det alltid bli i en sammensatt styrke i FN-regi. Ser en imidlertid på resultatet kan det ikke være det minste tvil om at vi 6000 i UNIFIL sammenlagt gjør en stor jobb. Det er UNIFILs og vår fortjeneste at det idag er tilnærmet fred i Sør-Libanon. Det har vi all grunn til å være stolte av, slutter den idealistiske fenriken.

Høy standard over bataljonsmusikken

Som enhver militæravdeling med respekt for seg selv, har også NORBATT sitt eget orkester, Bataljonsmusikken, til å kaste glans over viktige evenementer, så som julefeiring, medalje-parade og lignende merkedager.

Sist Bataljonsmusikken var i aksjon var i forbindelse med julehelgen hvor korpsets 15 medlemmer mer eller mindre fulltallige stilte opp og avspilte våre gamle og kjære julesanger så øyet ble stort og vått og en og annen, muligens fikk klump i halsen.

Leder for korpset og primus motor er sjefen for Hundetrop- pen, Johan Stensrud, som når han ikke er i Libanon er hjemmehørende i Drøbak og nestkommanderende ved Forsvarets Hundeskole der. Han er også en av de drivende krefter i Drøbak Janitsjarkorps og har forøvrig vært aktiv korpsmusiker i mange og tyve år.

Bataljonsmusikken i NOR- BATT består av 15 mann, men det er sjelden at alle får spille samtidig. I julen f.eks. var det stort sett 8 – 10 mann som spilte. Noen er til stadighet fraværende. Det kan være permisjon eller vakt, men de gjenværende klarer som regel brasene.

– Egentlig har vi instrumenter til 25 mann, sier Stensrud, instrumenter som er stilt til disposisjon av Velferdsinspektøren for Hæren. Vi skulle gjerne ha utnyttet instrumentene fullt ut, så dersom noen føler seg kallet har vi både instrumenter og bruk for vedkommende. Vi tar ikke sikte på profesjonister. Vanlig bakgrunn fra skolekorps holder massevis. Så bare bare meld dere. Dere skal være hjertelig velkomne, sier Stensrud, som mener at det vil både musikantene og de som hører på ha glede av. Spesielt mangler man i korpset folk til å

Deler av bataljonsmusikken i aksjon. På grunn av permer og hard vakttjeneste er det ikke alltid like lett å samle hele orkesteret.

spille tenor, baryton, trombone, althorn og klarinett. Men korpsmusikanter av en enhver kategori er som sagt hjertelig velkommen.

Stensrud vil også berømme de gode arbeidsmulighetene man har i korpset. Man har anledning til å øve i arbeidstiden. Hver tirsdag er det øvelser i Ludvig bar. Likeledes er det trening lørdag ettermiddag for dem som måtte ønske det, og det er flesteparten av medlemmene.

Så derfor igjen, slutt opp om bataljonsmusikken. Den er med på å kaste glans og skape festivitas over hverdagen, en farveklatt i et mange ganger grått landskap.

Dirigent i bataljonsmusikken er korporal **Per Thoralf Hansen** fra MP-tropen. Han kommer fra Tretten hvor han en tid virket

som profesjonell musiker og er med i Tretten Musikkforening hvor han spiller skarptrommer, men har i sin profftid spilt alt fra gammaldans til hardrock.

– Jeg vil ikke akkurat si at det er lett å drive korpsvirksomhet her, sier Hansen. – Vi er 15 mann i korpset, men det er meget sjelden at vi alle er samlet. Noen er enten kommandert eller på permisjon slik at vi vanligvis må spille med redusert mannskap. Men musikk blir det jo. De aller fleste av karene har en solid musikkbakgrunn fra skolekorps eller andre korps, slik at vi har fått en ganske høy standard. Men som tidligere nevnt, vi trenger flere musikere, så bare kom igjen, uansett bakgrunn, sier Hansen.

Korporal Hansen er dirigent for Bataljonsmusikken og skal ha sin del av æren for det gode resultatet.

Aldri kjedelig for "Reir" troppen

For enkelte FN-soldater kan det vel kanskje bli kjedelig å ligge på post eller stå på vakt i uke etter uke uten et eneste dramatisk innslag. Slik er heldigvis hverdagen for de aller fleste NORBATT-soldatene, men det er ikke tilfelle i 1. tropp kp A. eller "Reirtroppen", som vi velger å kalle den. Det er nemlig denne troppen som har PLO-posisjonen Reiret som hovedoppgave. Flere ganger daglig er troppens soldater i kontakt med palestinerne i forbindelse med mat- og vanntransport og utskifting av personell.

— Det er jo klart at de PLO-soldatene i Reiret har skaffet oss en god del arbeid, men det er jo det som er hovedoppgaven til troppen, sier troppsjef löytnant Brevik til Blue Beret.

Det finnes klare bestemmelser utarbeidet av NORBATT og PLO i fellesskap som forteller hvordan trafikken ut og inn av Reiret skal foregå. Daglig får de 12 palestinerne i denne basen sine forsyninger og hver femte dag har PLO anledning til å skifte ut personell i Reiret.

— Men det er ikke til å legge

skjul på, at det har vært en god del uregelmessigheter i denne forbindelse. I enkelte perioder er det ikke lenge mellom varselkuddene, men dette er bare småepisoder. Men for oss gjelder det å holde en klar linje og slå ned på alle uregelmessigheter. PLO-soldatene i Reiret forsøker seg til stadighet og holder ikke vi en klar linje vil det bli ut, fortsetter Brevik.

— Endel av episodene har nok sin naturlige forklaring. Et stykke ut i kontingenten ble det inngått en ny avtale i forbindelse med Reirtrafikken. PLO skiftet også ut den bataljonen som grenser opp

mot NORBATT og de palestinerne som idag er i Reiret tilhører den nye bataljonen. De forsøkte seg i begynnelsen, men i den siste tiden har det gått uten uregelmessigheter av betydning.

Men tro for all del ikke at 1. tropp kp A bare har med Reiret å gjøre selv om dette er hovedoppgaven. Troppen samarbeider også med Leb Army på CP-en 4-5 A. — Hvordan går samarbeidet med Leb Army?

— Det går stort sett bra, men vi må bare se i øynene at de libanesiske soldatene ser på visse

Troppsjef Brevik og hans menn har vært innblandet i flere episoder med PLO i forbindelse med Reiret. — Det gjelder å holde en helt klar linje og slå ned på alle uregelmessigheter, sier han.

To PLO-soldater fra Reiret henter vann i Hasbani under overvåkning av soldater fra 1. tropp kp A.

ting på en annen måte enn det vi er vant med. Libaneseerne er jo videre med oss på lytteposter og ambush og vi er svært glad for denne avlastingen. Uten Leb Army hadde måtte vi ha gjort jobben alene og da hadde det blitt større belastning på troppe- n. Det største problemet med libaneseerne er språket, men personlig synes jeg at det går ganske greit.

Reir-troppen teller tilsammen 47 mann. 23 av disse er forlagt i troppsleiren på 4-5. Troppen betjener vidre 4-4 ved Hasbani, 4-5 A, 4-5 D og 4-5 OP. Soldatene i troppen ruller på de forskjellige posisjonene og denne variasjonen setter soldatene pris på. De eneste som er fast på en plass er troppsstaben i troppsleiren.

— Våre faste daglige gjøremål resulterer i at tjenesten blir aldri direkte kjedelig, selv om det etter hvert blir mye rutine. Men gutta er påpasselig og det er så avgjort nødvendig dersom vi skal gjøre vår jobb skikkelig. Så lenge PLO-soldatene i Reiret holder seg til de gjeldende bestemmelser vil det gå greit, men det er vår oppgave å slå ned på uregelmessigheter. PLO har forøvrig to esler i Reiret, som de benytter til mat- og vanntransport. Den behandlingen disse to dyrene blir utsatt for er direkte dyremishandling. Det er noe som virkelig irriterer troppen, den det er jo svært lite vi kan gjøre med det, avslutter tropps- sjef Brevik.

Utskifting av personell og mattransport til 4-5 D, den NORBATT-posis- jonen som har best oversikt over Reiret.

Målbevisst korporal med høytflyvende planer

“Rotor-Ola” eller “Uteliggern” med borgerlig navn Walter Nyberg; opprinnelig fra Bodø, men nå hjemmehørende og skatteyder i Nannestad, og med korporals grad, har allerede, med bare 3 måneders tjenestetid i Libanon, klart å bli litt av et begrep i Naqoura og NORCON.

Det er Nybergs forkjærlighet for frisk luft og lidenskapelig interesse for helikopter som har gitt ham tilnavnene. Når det gjelder uteliggingen så har den sin opprinnelse i at Nyberg ikke kunne fordra å gå og legge seg i et røkfylt rom hvor det hadde sittet folk og røkt umiddelbart før leggetid. Derfor tok han en kveld med seg soveposen utendørs, og la seg på en betongplattning og sov ute under åpen himmel. Der sov han så godt at det ga mersmak og siden har det blitt atskillige netter under åpen himmel. Men det er bare når det ikke regner, understreker Nyberg, som ennå ikke er blitt overrasket av uvær under sine friluftsovernattinger. Men han regner med at i tiden fremover blir det heller lite med uteliggning. Dertil er været på denne tiden for usikkert. Men når været stabiliserer seg igjen vil

Nyberg atter bli å finne under åpen himmel om nettene.

Navnet “Rotor-Ola” skriver seg fra korporalens glødende interesse for helikopter og målbevissthet når det gjelder å sikre seg helikoptersertifikat. Nybergs far har tidligere vært

flyver, bla.a. på Hercules, og interessen for de høyere luftlag har tydeligvis gått i arv til sønnen som har avskrevet miliær flyverutdannelsle og istedet satser på en fremtid innen sivil luftfart som helikopterflyver. Men sivilt helikoptersertifikat koster penger. 80-85.000 kroner regner Nyberg med at det koster å ta sivilt sertifikat i Canada, og det er disse pengene han håper å kunne spare sammen under sitt opphold her nede. Men det klarer han ikke på en kontingent med korporals

lønn. Så derfor haper han sterkt på re-kapp. Da skulle han klare det, mener han. Og i mellomtiden søler han ikke bort de pengene han tjener.

“Rotor-Ola” blir fjern i blikket når helikoptre fra den italienske helikoptervigen i Naqoura tar av eller lander. Han har allerede fått være med til vårs et par ganger, og det gå på ingen måte avsmakt på flygeryrket. Så hvem vet? Kanskje om noen få år tilbake i Naqoura, bak spaken på et helikopter.

Walter Nyberg store mål i livet er å bli helikopterflyver.

MP-Coy: Internasjonal avdeling med norsk sjef

Militærpolitikompagniet i UNIFIL er i likhet med de andre enhetene i UNIFIL en temmelig internasjonalt sammensatt enhet. I alt har kompanisjefen, major Arne Normann fra Norge og Ski mannskaper fra samtlige av de nasjoner i som deltar i UNIFIL i sin nærmere 70 mann sterke avdeling.

MP-kompagniet i UNIFIL har en rekke oppgaver. Først og fremst er det rent politimessige oppgaver innen UNIFILs område, og de er nødvendigvis i majoritet. Men avdelingen kan også få andre oppgaver. Da skoleungene i enklaven ved Naqoura skulle opp til folkeskoleeksamen så ble MP-avdelingen tildelt oppgaven med det rent arrangementstekniske. Selve oppgavene kom med helikopter fra Beirut og så

var det avdelingens oppgave å fordele oppgavene, opprette vakthold slik at det ikke ble jukset, samle sammen besvarelsene og sende dem tilbake til Beirut. Dette er selvsagt blant de hyggelige og enkle oppgaver avdelingen får tildelt, — men jeg kan forsikre at vi også får vanskelige og omfattende oppgaver, sier major Normann som bare har lovord til overs for mannskapet som kommer fra alle kanter av jordkloden. F.eks. har mannskapene fra Fiji en hjemreise som strekker seg over 24 timer med jettfly og ender på praktisk talt motsatt side av jorden.

De aller fleste av befalet i kompaniet er politifolk av yrke kan Normann fortelle. Det gjør selvfølgelig at mer rutinepre-

gede oppdrag går greit og raskt. Selvfølgelig kan

fremgangsmåter og rutiner våre forskjellige fra sted til sted, men normalt byr ikke det på noen som helst problemer.

Av korporaler og menige er prosenten av politifolk ikke så høy, men de aller fleste har en solid erfaring fra militærpolitiet i sine hjemland, så også her går det temmelig problemfritt sier Normann som vil berømme både befal og mannskaper i sin avdeling som samarbeidsvillige og greie karer som gjør at tjenesten går problemfritt og greit. Bildet viser i 1. rekke fra v. korporal Knut Orvar Laugsund fra Steinkjer, sersjant E. Freisholtz, Sverige, major Arne Normann, Ski, captein t. O'Leary, Irland, sersjant W. Seduadua, Fiji, og sersjant A. Maynaud fra Frankrike. 2. rekke fra v. sersjant P. Yormesor, Ghana, sersjant H. ten Voorex, Nederland, korporal P. Drambi, Nigeria, korporal B. Sunuwar, Nepal, serjant M. Dia, Senegal og sersjant V. Murplhy, Irland.

MEDALJEPARADEN EN STOR DAG FOR NORBATT VIII

NORBATTs medaljeparade den 20. januar ble virkelig en vellykket forestilling. Ikke bare takket våre grundige forberedelser som resulterte at ar-

rangementet ble gjennomført med en presisjon slik det sømmer seg en virkelig god militær avdeling. Værgudene bidro også med sitt. På denne

tiden av året er det slett ikke uvanlig at regnet plasker ned, men på denne meget spesielle dagen var det varmt for årstiden og sol fra klar himmel.

Og absolutt alle bidro med sitt for å gjøre dagen så vellykket som overhodet mulig. Selve paradeoppstillingen gikk unna uten en eneste klikk, demonstrasjonen av norsk militært vinterutstyr med skigang og pulktrekk over grusen på Steinmyra falt tydeligvis i smak hos de vel 70 gjestene og sist men ikke minst vartet kjøkkenpersonellet opp med en førsteklasses lunch til både gjester og øvrig NORBATT-personell. Kokkene har ved flere anledninger tidligere i kontingenten høstet stor anerkjennelse for sin innsats og oppfinnsomhet og heller ikke denne gangen ble det spart på superlativene.

Hva var det som ble feiret denne store dagen? Jo, det var at hele NORBATT fikk UNIFIL-medaljen, det synlige tegnet for at vi har ofret åtte måneder av vårt liv for fredens sak. NORBATT VIII er den første bataljonen som står åtte måneder og dette ble da også trukket frem av Force Commander, general William Callaghan. Vi har alle grunn til å være stolte over UNIFIL-medaljen. La den derfor hedersplassen i stua når vi engang er ferdig med vår innsats for fredens sak i denne urolige delen av verden.

Og UNIFILs irske överstkommanderende sparte ikke på superlativene i sin hilsmingstale til NORBATT VIII. Fra velinformert hold ved hovedkvarteret i Naqoura ble det sagt at aldri har noen UNIFIL-avdeling fått så mye skryt som det NORBATT VIII fikk. Vi skal ikke her og nu ta stilling til berettigelsen av den meget rosende kritikken, men at UNIFILs toppsjef er meget fornøyd med den jobben NORBATT har gjort så langt kan det ikke være det minste tvil om. Force Commander William Callaghans tale har vi forøvrig gjengitt i sin helhet på side 2.

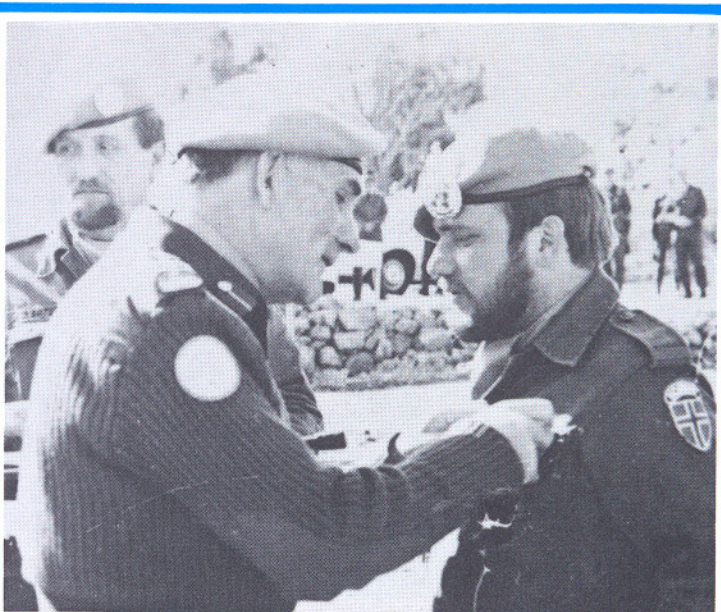
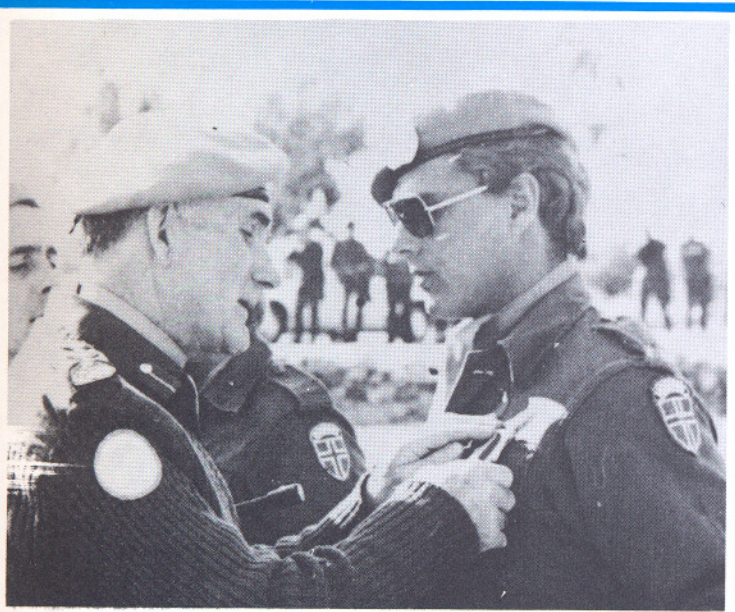
BN-staben oppstilt og klar til medaljeutdeling

Bataljonsmusikken bidro med sitt for å gjøre dagen så vellykket som mulig.

MEDALJEDRYSS MEDALJEDRYSS MEDALJEDRYSS

MEDALJEDRYSS MEDALJEDRYSS MEDALJEDRYSS

MEDALJEDRYSS

MEDALJEDRYSS

MEDALJEDRYSS

Nervesenteret i NORBATT

OPS'en inntar en sentral posisjon i enhver militær avdeling, ikke minst i NORBATT. Alle har hørt om OPS'en, mange ganger hver dag, men enkelte har nok så diffuse begreper om hva OPS'en egentlig er. For om mulig å klare begrepene en smule vil Blue Beret forsøke å presentere OPS'en og gi et bilde av den oppgaver.

OPS er en forkortelse for operasjonssentral og kan litt populært sies å være bataljonens nervesenter. Alt som foregår innen bataljonens område, og utenfor også for den saks skyld i hele UNIFILs ansvarsområde, blir registrert her, her tas en rekke avgjørelser i større eller mindre saker og her overvakes og kontrolleres en rekke funksjoner.

Operasjonssentralen ledes av operasjonsoffiseren, eller S-3 som det heter i militær terminologi. Det er operasjonsoffiseren og hans stab som har ansvaret for bl.a. til enhver tid å holde bataljonens ledelse orientert om alt som er av viktighet å vite, og OPS'en er derfor bemannet kontinuerlig døgnet rundt.

I NORBATT VIII er det major Hans Arne Vikan som er S-3 med kaptein Jon Lilland som assisterende S-3 som sammen med sin stab av vakthavende offiserer og deres assistenter bemanner sentralen døgnet rundt 7 dager i uken. De registrer alt som hender i eget AO og i det øvrige UNIFIL, de ivaretar den løpende kontakt med partene, dvs. PLO, National Movement og DeFacto Forces, dvs. major Haddads styrker. Det er også major Vikan og hans menn som har møter med alle disse tre partene hver eneste uke, tirsdag er det møte med National Movement i Hasbaya, fredag møte med PLO i Kaokaba og på lørdager er det møte med DFF i Marjayoun. Ellers står OPS'en i daglig kontakt med alle tre parter pr. telefon, og t.eks. tor

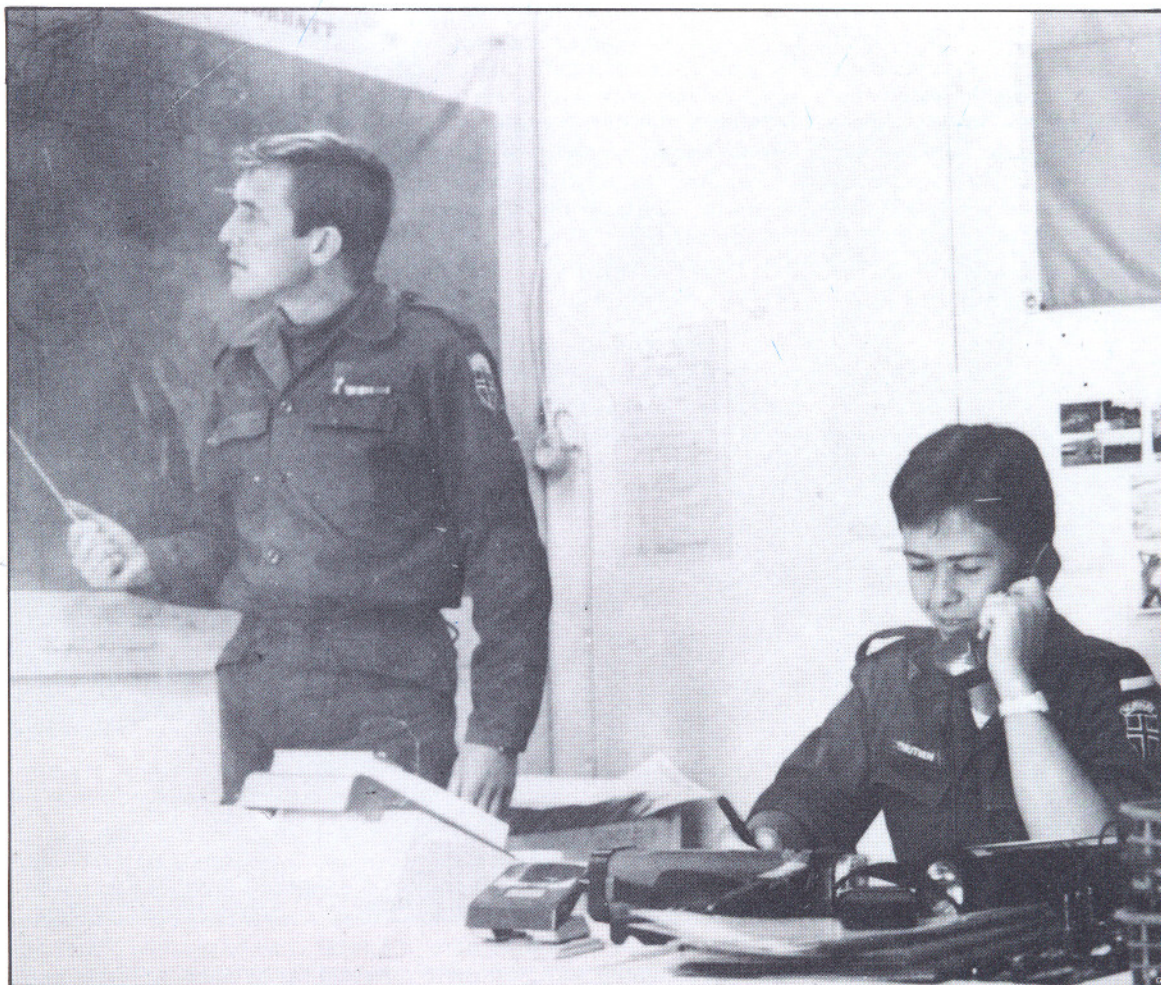
kort tid siden ble det også opprettet telefonkontakt med det såkalte Reiret, en liten leir med 12-15 PLO-soldater midt inne på norsk AO.

Av andre oppgaver som tilligger operasjonssenteret er det på sjefens vegne til enhver tid å ta avgjørelse om hvilke virkemidler som skal tas i bruk i de forskjellige situasjoner som måtte oppstå, det være seg infiltrasjon av bevæpnede elementer fra en av partene, diverse henvendelser av alle slag. Det tilligger også OPS'en å koordinere og kontrollere tjenesten på CP'er og OP'er, etablere og iverksette patruljetjeneste, kommandere vaktstyrker til Beirut flyplass, til

enhver tid ha oversikt over og kontroll med hvor alle bataljonens kjøretøyer befinner seg, føre kontroll med all inn- og utpasseringer og forestå alle faste innrapporteringer samtidig som det også tilligger avdelingen å organisere eskortetjenesten utenfor NORBATTs område.

Disse, samt en lang rekke andre oppgaver er det som påligger OPS'en som altså har en rekke både administrative og operative oppgaver, og har et langt større virkefelt en hva et operasjonssenter i avdeling av tilsvarende størrelse hjemme har. Derfor er det mer krevende, men også mer interessant og utfordrende å tjenestegjøre i en slik avdeling som til enhver tid

har den fulle oversikt over hva som hender i hele UNIFIL. Og vi andre, når det noe vi gjerne skulle ha svar på, så er det bare å henvende seg til OPS'en. Der får man svar på det meste.

OPS-offiser Ivar Olsen (stående) og OPS-ass Knutsen i aksjon. Når NORBATT VIII reiser hjem har disse to 14 måneder hver bak seg i NORBATTs nervesenter.

Ingen lurker narkohunden "Laban"

Narkotikamisbruk ved den norske FN-styrken Libanon har aldri vært noe problem til tross for at det er nokså enkelt å skaffe seg stoff i området. Om noen skulle være så tåpelig å begi seg inn på dette bør de vite at sjansen til å bli oppdaget så avgjort er tilstede. Hundefører Björn Richardsen, narkohunden "Laban" og MP kan nemlig dukke uventet opp hvor som helst og da er det for sent å gjemme unna stoffet. — "Labans" nese er rett og slett fantastisk. Dersom det er stoff tilstede vil han finne det. Det er jeg overbevist om, sier hundefører Richardsen.

Richardsen var også i hundetroppen i NORBATT VII, men da med patrulje — og varslingshund. Han finner tjenesten som narkohundefører langt mere givende. — Hadde jeg ikke fått det tre måneders lange narkohundefører kurset på Forsvarets Hundeskole i Dröbak hadde jeg ikke tatt rekap, sier Richardsen.

Og til tross for utallige søk har ikke Richardsen og "Laban" funnet de store mengdene stoff. Heldigvis. Ingenting i NORBATT. Det eneste funnet ble påvist i DUTCHBATT for en tid siden. Da fant "Laban" 4-5 gram hasj under duken på nattbordet til en av soldatene.

Richardsen og "Laban" meget gode nese. Bare hör her; Da funnet ble gjort i DUTCHBATT markerte "Laban" først på et par støvler som sto under senga. Da han ble tatt bort og søkte på ny fant han stoffet under duken på nattbordet. Det viste seg at soldaten dagen før hadde hatt stoffet i støvlene mens han gikk 200 meter. "Laban" reagerte på lukta som var igjen i støvlene.

Som narkohundefører dimmerte tok han stoffet ut av sin bag og leverte det til troppsjefen. Da denne bagen ble kontrollert på Beirut Airport under dimmisjon reagerte "Laban" umiddelbart. Da var det over 20 dager siden det hadde vært stoff i denne bagen.

— Men, Richardsen. Dersom jeg tar for eksempel hasj og putter det i en lukket filmboks og kaster denne boksen ned i bensintanken på en bil er jeg vel på den sikre siden?

— Så langt fra. Også dette stoffet vil "Laban" finne. Det har han gang på gang vist under trening.

— Hva er det dere kontrollerer ved de norske avdelingene?

— Vi kontrollerer personell og bagasje ved alle permreiser. Vi kontrollerer videre postforsendelser som skal til Norge. Dessuten foretar vi forlegningskontroll rundt om ved de norske avdelingene. Da dukker vi bare opp helt plutselig sammen med MP. De som da måtte oppholde seg på brakka blir kontrollert av

Laban fant ingenting av interesse i postforsendelsene, men får sin belønning for godt utført søk av narkohundefører Richardsen.

"Laban" for de blir bedt om å forlate rommet. Deretter blir forlegningen grundig undersøkt. Disse uventede kontrollene foretar vi av to grunner. Først og fremst for at absolutt ingen skal føle seg sikker. Dessuten for at "Laban" skal få variert trening.

Det er nemlig nødvendig for å få frem en god narkohund og "Laban" er etter min vurdering en meget god narkohund. Men det er ikke dermed sagt at vi kommer til å trappe ned kontrollene. Snarere tvert imot...

Denne karen har NORBATTs fineste nese.

Radio Norge – nå også for privatsamtaler?

Kommunikasjonen mellom den enkelte mann i den norske FN-styrken i Libanon og hjemmet består stort sett bare på det skriftlige plan. Selv om det kunne være ønskelig med telefonforbindelse hjem er mulighetene for det temmelig minimale for de aller fleste. Fra Israel går det riktignok an å ringe hjem, likeledes fra Beirut, men stort sett er det kun få som har anledning til å ringe derfra.

Derfor er det ekstra hyggelig at NORBATTs ledelse gjennom NORCO nå har tatt opp med Forsvarets overkommando spørsmålet om man ikke kan få benytte Radio Norge også til private samtaler.

– Vi har via NORCO tatt saken opp med Forsvarets overkommando, og jeg håper inderlig at saken vil la seg løse positivt, sier sjefen for NORBATT, oberst Magnar Nermoen til Blue Beret. – Strengt tatt kan jeg ikke se at skulle være noe til hinder for at Radio Norge også kunne benyttes til private samtaler. Forutsetningen måtte da være at samtalene foregikk utenom ordinær arbeidstid og at tjenestesamtaler selvfølgelig måtte ha prioritet. Det kan helt sikkert la seg gjøre å komme frem til et system hvor alles interesser blir til godesett på en tilfredsstillende måte. Vi kunne f.eks. komme frem til en slags kvoteordning slik at et visst antall kunne få ringe hjem hver dag, og at man kom frem til en ordning slik alle ble stillet likt med hensyn til å ringe uansett hvor de tjenestegjør. En slik ordning kan selvfølgelig ikke bli like lettvinnt som å gå inn i en telefonkiosk og ringe hjem, men mulighetene ville i alle fall være der.

– Jeg tror at en slik mulighet ville bety mye for såvel per-

sonellet her nede som deres pårørende hjemme. Jeg tror det ville bety enormt både velferdsmessig og i form av øket trivsel. Og det tekniske utstyret og kapasiteten er jo der allerede. Økonomisk tror jeg ikke det skulle bli noe som helst problem. Personellet er sikkert mer enn villig til å betale hva det eventuelt måtte koste, sier oberst Nermoen som regner med en positiv avgjørelse fra norske myndigheter i løpet av nær fremtid.

Tillitsmannen i Stabskompaniet, korporal Harald Bjørknes, mener også at det vil utvilsomt bety mye for trivselen om det kan bli etablert en ordning slik at mannskapene kan ringe hjem fra Radio Norge. – Mange er i en familiesituasjon som gjør det ikke bare ønskelig, men også nærmest påkrevet å stå i mer eller mindre kontakt med de pårørende, sier han, og for disse vil det få uvurderlig betydning at en slik ordning blir gjennomført.

Radiooperatør **Jorunn Strømsvåg** en av de fire radiooperatørene på Radio Norge, kan ikke se at det skulle være noen tekniske problemer forbundet med en ordning som innebærer at mannskapene kan ringe hjem over Radio Norge utenom arbeidstid. Noe ekstraarbeid blir det jo på den operatøren som har vakt, men både det tekniske anlegget og personellet vil i tilfelle ha den nødvendige kapasitet til å avvikle trafikken.

Nå venter vi sterkt på signaler hjemmefra at det er i orden at personellet skal få ringe hjem fra Radio Norge i fritiden, sier tillitsmann i Stabskompaniet, korporal Harald Bjørknes, mens telefonoperatør Jorunn Strømsvåg og bataljonssjefen, oberst Magne Nermoen, følger spent med.

Hundetroppen har gode soldater både på fire og to

Som eneste bataljon i UNIFIL er NORBATT oppsatt med en egen vakt- og hundetropp, i daglig tale kalt hundetroppen og forlagt i Ebel es Saqi.

Hundetroppen i NORBATT disponerer idag 17 hunder. Det er 16 schäferer og 1 labrador retriever, den siste utelukkende brukt som narkotikahund. Av de 16 schäferne er de 12 patruljehunder mens 4 er brukt til varslings.

Det er spesielt ute på oppdrag i terrenget nattetider at hundene gjør en uvurderlig jobb. Hundens sanser, spesielt da lukt og hørsel er menneskets langt overlegen, og setter patruljen istand til oppdage og arrestere inntrengere og infiltratører som det ikke hadde vært en mulighet for å oppdage på annen måte.

Kanskje ikke minst takket være hundene har NORBATT gjort en utmerket jobb og stoppet en rekke infiltratører, samtidig som retrieveren Laban har gjort en utmerket innsats som narkotikahund. Bl. a. takket være Laban får tollklarering i Beirut kunnet gå atskillig raskere og

mer smertefritt enn ellers. Hunden med fører har også til tider vært utlånt til andre bataljoner og har her gjort en god jobb slik at det kunne gjøres narkotikabeslag som ellers hadde vært vanskelig eller umulig å få gjennomført.

Sjef for hundetroppen er kaptein Johan Stensrud, til daglig nest kommanderende ved Forsvarets Hundeskole i Dröbak.

— Det er av uvurderlig betydning for meg som nk ved Forsvarets Hunaeskole å få tjenestegjøre her nede, sier Stensrud. — Det er jo vår skole som utdanner alle hundeførerne

i Forsvaret, også de som skal tjenestegjøre her nede, så det betyr en ekstra kvalifikasjon dette at jeg tjenestegjør her. Det er straks mye lettere å forberede karene for tjenesten her når en har vært her selv.

— Og hundene gjør en god jobb?.

— Jeg vil si de gjør en fantastisk innsats. Jeg tror at vår jobb i dette området ville være langt mer vanskelig og personellkrevende uten hunder, og vi ville ikke under noen omstendigheter være i stand til å gjøre en tilnærmet like god jobb.

Det er lett å få folk til hundetroppen i Libanon, Hjemme står også karene i kø for å komme inn på Forsvarets Hundeskole, og til "Libanon-kursene" foretas det alltid en god del utsiling underveis. På den måten er vi sikret best mulig personell som hundeførere. Det har vist seg å være en heldig ordning og alle karene vi har fått nedover har vist seg å holde mål.

Ellers skiller ikke de såkalte Libanon-kursene seg nevneverdig ut fra de vanlige kursene ved Hundeskolen, bortsett da fra at det legges noe større vekt på patruljetjeneste enn de andre kursene som er beregnet på personell hjemme. Der går oppdragene stort sett ut på bevokningsoppgaver og utdannelsen bærer da naturlig nok preg av det. Hvert kurs på Hundeskolen både for Libanonpersonell og andre er på 8 uker. Det betyr at karene er ekstra godt kjent med hverandre allerede når de kommer ned her. Og det kommer godt med. I denne virksomheten er det teamwork som er nøkkelordet. Derfor er karene en sammensveiset gjeng allerede før de kommer nedover, og i overlappingsperioden på fortrinnsvis 2 uker blir man også

Daglig trening er meget viktig. Her trenes pågripelse.

jent med hundene, som er fast stasjonert her nede. De roterer ikke på samme måte som personellet og er her nede i kontingent etter kontingent. Noen av de eldste er "re-kapper" helt fra starten av og er altså de virkelige veteraner i NORBATT.

Kaptein Stensrud, sjef for vakt – og hundetroppen, mener at hundene gjør en fantastisk innsats. Uten hundenes hjelp hadde NORBATTs oppdrag blitt langt mere personell-krevende.

De (foreløpig?) siste nordmenn på Kardela Bridge, Første juledag overtok NEPBATT vaktholdet ved denne Enclave-utposten helt nede ved Litani-elva, den mest omtalte elva i hele Midt-Osten.

Fenrik Vik i sambandstroppen går over utstyret.

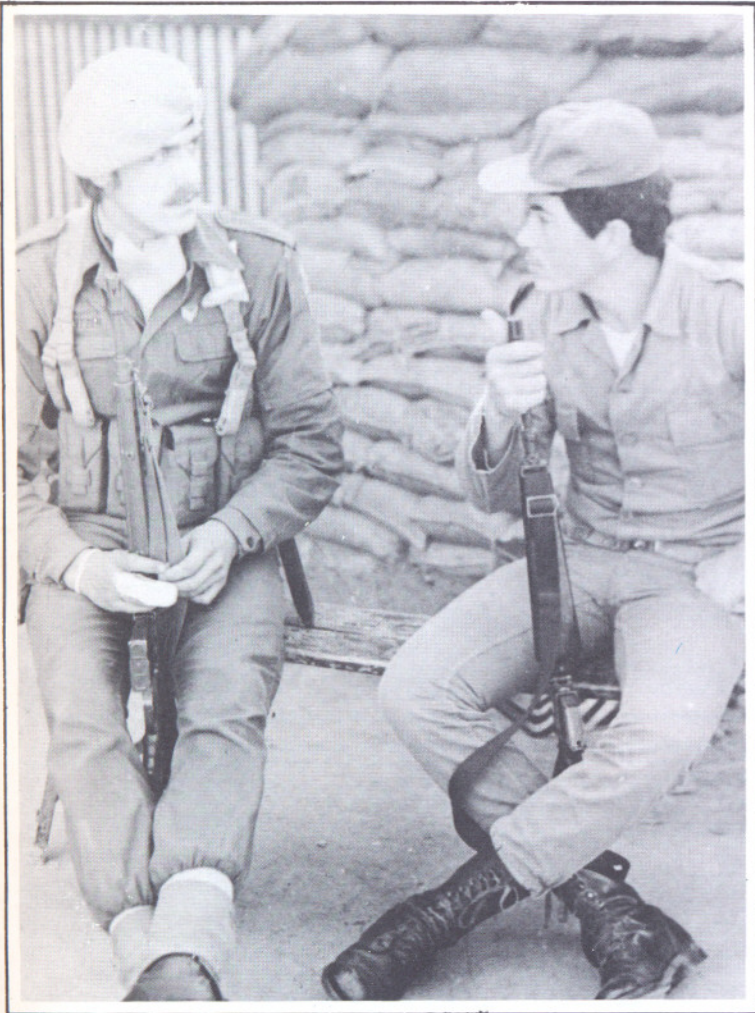
Kafferast i solskinet ved Down Town. Fra venstre sjåførene Flått, Gustad, Normoen, Nygård, Jegersen og Lehne.

PPK-vask ved Hasbani

NORBATT i Tyr Barracks

Viktor Arntzen fra Meløy i Nordland (til v.) har vært i Libanon flere kontingenter for og har faktisk lært seg så mye arabisk at han kan føre en samtale på sproget. Her slår han av en prat med vakt-kameraten Alil Sharaf.

Tyr Barracks er en Libanesisk militærleir som ble etablert i midten av 50-årene like i utkanten av byen Tyr på den libanesiske Middelhavskyst. Leiren var i bruk av den libanesisk hær inntil borgerkrigen i 1976. Da ble hele området overtatt av PLO, som siden har hatt kontrollen over området. Dog har UNIFIL overtatt oppsynet og kontrollen med leiren som altså ligger midt inne i PLO område. For å markere FN's tilstedeværelse i distriktet, og UNIFILs kontroll ved et strategisk viktig punkt har UNIFIL helt siden opprettelsen har etter tur vart stilt av de forskjellige UNIFIL-bataljonene og oppholder seg normalt i leiren ca. 1 måned. Fra midten av januar til 12. februar har det vært NORBATT som har ansvaret for vaktholdet i leiren. NORBATT overtok etter en avdeling fra SENBATT som har hatt ansvaret for vaktholdet helt siden august måned, altså ca. 5 måneder. Når Norge er ferdig med sin turn den 12. februar er det en avdeling fra

NIBATT som rykker inn og overtar vaktholdet.

Tyr Barracks er som nevnt en relativt ny og moderne militærleir med en forlegningsskapasitet på ca. 1.000 mann. Hele leiren ligger på et kvadratisk område på rundt en halv kvadratkilometer og med en 2-3 meters mur rundt. I hvert hjørne er det et vaktårn som er bemannet døgnet rundt av to mann i hvert årn, 1 soldat fra den libanesiske hær og 1 fra UNIFIL. Alle poster i leiren, både årnene og hovedporten er bemannet av representanter både for den libanesiske hær og FN. Bare det at man stifter nærmere bekjenskaper på tvers av politiske, rasemessige, religiøse og geografiske grenser er et verdifullt biprodukt av denne ordningen.

Men hovedhensikten er tross alt holde vakt i leiren slik at uønskede elementer ikke baner seg adgang og stjeler og gjør hårverk. Det er anseelige mengder libanesisk krigsmateriell, i første rekke da panservogner og artilleri som er lagret i leiren, en stor del av det er riktignok mer eller mindre ødelagt av krigshandlinger, men også en god del er intakt.

Men kanskje den viktigste oppgaven vaktstyrken i Tyr Barracks har, er å vise FN's og UNIFILs ansikt i et område som beherskes av hva man på diplomatisk hold kaller væpnede elementer i nord.

Selve byen Tyr er et historisk interessant sted og var en kjent by allerede på Kristi tid. En antar at byen ble grunnlagt av keiser Trajan og var hovedstaden i det fönikiske rike som på den tiden var noe av en verdensmakt. Men det var en fredelig verdensmakt og fönikerne var først og fremst kjent som glimrende sjøfolk og handelsmenn, ikke som krigere. Den dag i dag eksisterer det rester etter fönikiske havneanlegg og bygninger. Senere overtok

Bjarne Fugle og Finn Brukveen har ansvaret for at karene i Tyr Guard får mat, og det er et verv de skjötter til alles tilfredshet.

hellenerne byen, deretter romerne, så i mange århundrer tyrkerne og i nyere historisk tid kom araberne inn i bildet. Pussig nok finnes det få spor etter korsfarerne som en jo antar ferdes i disse traktene.

Før borgerkrigen i 1975/76 var Tyr med sine ca. 70.000 innbyggere Libanons 4. største by, etter Beirut, Tripolis og Saïda. Men byen var en av de som ble aller mest rammet av krigshandlingene og idag bor det ikke mer enn 2.000 – 3.000 mennesker her. Men fremdeles er byen noe av sentrum i denne delen av landet, ikke minst på grunn av restene etter den gamle hippodromen som var her i romersk tid, og hvor kappkjöringsscenene i filmen Ben Hur ble tatt opp. Her ligger for övrig også hoved kvarteret for PLO i området.

For den norske avdelingen som kommer fra NORBATTs område hvor jo ikke sommervarmen har vært utpreget på denne tiden er det som å komme til et helt annet land å komme til Tyr hvor det er tildels meget behagelige temperaturer til vinterstid å være. Mange av karene benyttet da også anledning en til å bade i Middelhavet, selv om det nok må innrømmes at – temperaturen på badevannet ikke var helt på topp, 17 – 18 grader ble det anslått til, og selv om det kan være en bortimot akseptabel badevannstemperatur – sommers-tid hjemme i Norge er det ikke akkurat hva en forventer av Middelhavsvann.

Det var opprinnelig tanken å fylle vaktstyrken til Tyr ved frivillighet. Imidlertid meldte det seg ikke nok, slik at en del mannskaper måtte kommanderes. – Men hadde vi visst hvordan det var her, ville vi nok meldt oss frivillig likevel, sier flere av karene som ble beordret til tjenesten. – For det det første så er det atskillig mer vaktjøneste på OP'ene og CP'ene ute i AO enn det er her, vi har utmerkede forlegningsrom og for ikke å snakke om forpleiningen som kokk Bjarne Fugle, avgitt fra kjøkkenet i Saqi, står for. Likedes er bademulighetene et stort aktivum som vi savner oppe i NORBATT.

Morten Nordli fra Lier trives godt i Tyr Guard.

Vannet i Middelhavet var kanskje ikke plagsomt varmt, men slett ikke så ille heller. Fra v. Löytnant Jan Rockstad, Drammen, Kai Christensen, Oslo, Kjell Hallingsgaard, Marnadal og Morten Nordli fra Lier.

Vi skal i denne artikkelen forsøke å gjøre rede for partene og interessene i den tragiske libanesiske konflikten. Det er ikke enkelt for en norsk FN-soldat, som kanskje bare er i området et halvt år, å skaffe seg oversikten

Til det er det for mange parter og for mange motsetninger. Mange norske FN-soldater har sikkert forsøkt, men de fleste har gitt

opp underveis. I juni 1981 laget den norske ambassade i Beirut et notat om partene i konflikten og med dette notatet som hovedkilde skal vi prøve oss på et forhåpentlig lettfattelig sammendrag.

WAZZAN

SARKIS

AL ASSAD

NASJONALE ORGANER

President:

Elias Sarkis. Statsoverhode.

Regjeringen:

Statsminister Chafik el Wazzan.

Parlamentet:

99 medlemmer. President Kamal al Assad.

De nasjonale organene har en svært liten innflytelse på begivenhetens gang. De øverste embeder fordeles etter en bestemt nøkkel. Presidenten Elias Sarkis er som alle sine forgjengere maronitt. Statsministeren er alltid sunni og parlamentspresidenten alltid shia. Sunni og shia danner hovedtrosretningene innen islam.

Etter seks år som president er Sarkis ferdig med sin periode i april og kan ikke gjenvelges. Valgkampen i forbindelse med

presidentvalget er igang og bråk er ventet i forbindelse med april-valget.

Den sittende regjering i Libanon ble dannet av Chafik al Wazzan i oktober 1980. Samlingsregjering hvor alle de viktigste trosretninger er representert. 4 sunni, 4 shia, 4 maronitter, 3 drusere, 3 gresk-katolske, 2 gresk-ortodoks og 1 armensk-ortodoks.

Det sittende parlament ble valgt i 1972 for en 4-årsperiode,

Hæren:

(Lebanese armed forces) Ca. 25.000 mann. Sjef generalmajor Victor Khoury.

Sikkerhetsstyrkene:

Internal security forces) politiet mv.

men på grunn av situasjonen ble perioden forlenget uten nye valg for 2-års-perioder i 1976 og 1978 og for ytterligere en 3-årsperiode i 1980. Parlamentet har 99 medlemmer. 6 er imidlertid avgått med døden og ikke erstattet. Mange medlemmer har ikke møtt på flere år på grunn av hensynet til egen sikkerhet.

Den libanesiske hær gikk i oppløsning under borgerkrigen i 75-76 etter en laber og ikke helt balansert innsats i de kristnes

favør. Forsøkes nu gjenoppbygget og har pr. idag vel 25.000 mann, alle vervede. En tar sikte på en full styrke på 40.000 mann, eventuelt ved hjelp av utskrivning av vernepliktige. Parlamentet har vedtatt en ny hærordning som tar sikte på å endre den nåværende kommandostrukturen som favoriserer den kristene siden. Hæren har hittil inntatt en meget forsiktig holdning til alle Libanons problemer. Det samme gjelder politiet.

KRISTNE HØYREORIENTERTE GRUPPERINGER

Falangistene:

Leder Pierre Gemayel. Militis: Lebanese Forces under ledelse av Pierre Gemayles sønn Bechir Gemayel.

Nasjonalliberale parti:

(NLP) Leder Camille Chamoun. Partiet utgjør sammen med falangistene Lebanese Front. Leder Camille Chamoun.

BESHIR

grupper utover landet, men mindre nu enn før borgerkrigen.

Falangistpartiet ble grunnlagt i 1930 av Pierre Gemayel. Partiet er siden 1980 militært sett helt dominerende etter at Bechir Gemayel tok innersvingen på de konkurrerende kristne grupperingene. Til tross for dette militære nederlaget leder tidligere president Camille Chamoun den politiske koalisjonen mellom falangistene og det nasjonalliberale parti, kalt Le-

HADDAD

De facto-styrkene i Sør-Libanon:

(DFF) Leder Saad Haddad.

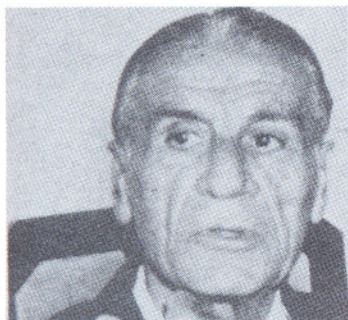
De kristne grupperingene består for det meste av maronitter, men det finnes også andre betydelige grupper av kristne. Men også muslimene er representert, i hovedsaklig shia. De grupperingene er konsentrert på vestsiden av Libanon-fjellene fra Beirut og omlag fem mils vei nordover. Også enkelte spredte

CHAMOUN

banese Front.

Major Saad Haddad og hans De facto forces opererer i et smalt område på grensen til Israel, kalt enklaven. Området skulle av Israel vært overlevert til UNIFIL i forbindelse med den israelske tilbaketrekningen etter Litani-operasjonen i mars 1978, men ble i stedet gitt til Haddad. Saad Haddad er offisielt avskjediget fra den libanesiske hær. Hans militis teller ca. 1500 mann og 600 soldater.

PIERRE

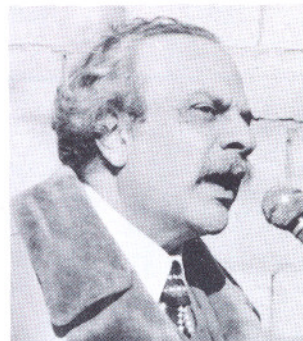
KRISTNE VENSTREORIENTERTE GRUPPERINGER

Det nasjonal sosiale syriske parti:

Leder Inam Raad. Baserer seg på grunntanken om et "Storsyria". Gresk-ortodoks i utgangspunktet, men stor radikal tilslutning uansett trosretning. Inngår i paraplyorganisasjonen National Movement. Pro-syrisk, men ikke nødvendigvis på linje med regimet i Damascus.

Zghortavi:

Leder tidligere president Suleiman Frangie. Konsentrert rundt byene Zghorta og Ehden i nord. En feide med falangistene i 1978 førte til at Frangie gikk ut av Lebanese Front og inntok en mere venstreorientert holdning. Innledet samarbeide med National Movement og syrerne.

RAAD

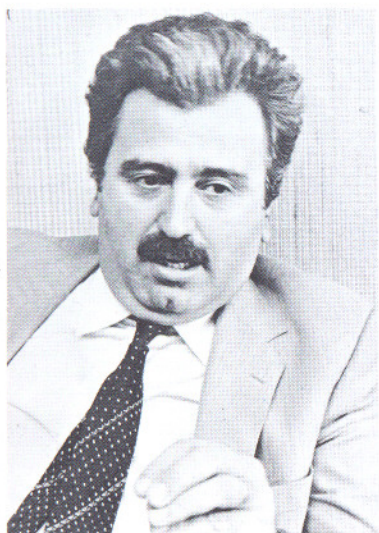

FRANGIE

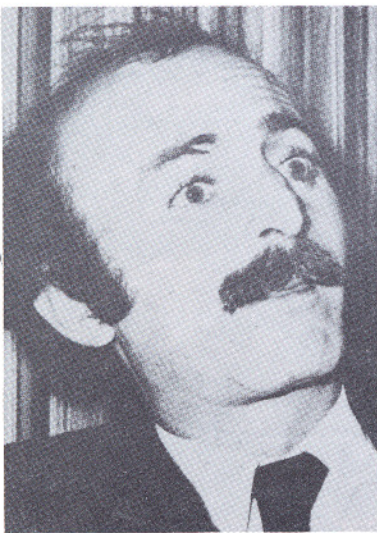
MUSLIMSKE VENSTREORIENTERTE GRUPPERINGER

National Movement:

Leder Walid Jumblatt. Paraplyorganisasjon for 13 venstreorienterte pariter. De viktigste er: Progressive Socialist Party (PSP, som består vesentlig av drusere, Independent Nasserit Movement, Det nasjonale sosialesyriske parti (NSSP), Kommunistpartiet (LCP) og Lebanese Arab Army (LAA). Sistnevnte brøt under borgerkrigen ut fra den kristne-dominerte hæren og fikk stor tilslutning.

GEORGE HAWI (LCP)

JUMBLATT (PSP)

IBRAHIM KOLAYLAT (INM)

I Sør-Libanon samarbeider National Movement med PLO under begrepet Joint Forces.

Amal:

Leder Nabih Berri. Representerer shia-muslimene, det fattigste skiktet av befolkningen, på grasrotnivå. Adskillig innflytelse i store deler av landet. Har et meget anstrengt forhold til palestinerne og PLO, men er pro-iransk og pro-syrisk

BERRI

IKKE LIBANESISKE GRUPPERINGER

Den arabiske avskrekkningsstyrke

(Arab Deterrent Force, ADF) Introdusert i 1976 for å få slutt på borgerkrigen. Godkjent av både regjeringen og høyrekreftene, men fikk senere front mot de sistnevnte. I begynnelsen syrisk-dominert, men med små styrker fra andre araber land. Senere rent syrisk bortsett fra avdelinger fra den syriskkontrollerte delen av den palestinske frigjøring shær PLA.

ADFs formelle øverstkommanderende er president Sarkis og styrkens øverste militære leder, brigader Sami el Khatib er også libanese, men i praksis har Syria full kontroll. Består av omlag 25.000 mann, som finnes overalt i Libanon bortsett fra i falangistenes sektor og syd for Zahrani-elven. Mandatet fornyes for 6 måneder ad gangen av Den arabiske liga. ADF samarbeider med PLO og National Movement.

ARAFAT

Den palestinske frigjøringsorganisasjonen PLO.

Paraplyorganisasjon for en rekke politiske og paramilitære organisasjoner. Viktigste av disse

er den moderate al Fatha. Yasser Arafat formann både i Fatha og PLO.

En annen betydelig organisasjon er den radikale Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP). Ledes av George Habash. Øvrige: Democratic Front for the Liberation of Palestine (DFLP) en marksis-

Beirut er en vakker by, men bak denne vakre fasaden skjuler det seg en masse motsetninger, konflikter og ikke minst massevis av våpen av forskjellige slag.

tisk gruppering. Arab Liberation Front, som støttes av Irak og as Saiqa, som støttes av Syria.

Palestinske flyktninger har

bodd i leire i Libanon siden 1948. Etter hver krig, senest krigen i Jordan 1970, har antallet palestinere i Libanon øket. Det antas nu at det er 400.000

palestinere i Libanon... Det har ved flere anledninger vært hevdet at palestinerne kan stille en hær på 25.000 mann. Deres militære nærvær i Libanon er

legalisert gjennom Cairo-avtalen av 1969. Palestinerne kontrollerer området mellom Litani- og Zahrani-elvene fra kysten og øst til Hermonfjellet

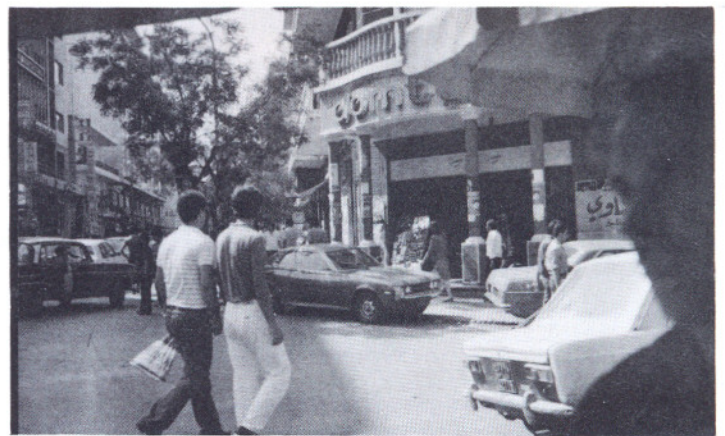

Utbombet hus i höydena överfor Beirut.

Den israelske hær

(IDF). Invaderte Sør-Libanon i mars 1978 med omlag 30.000 mann og nådde så langt som til

Litani-elven. Internasjonalt press gjorde at styrken trakk seg gradvis ut igjen av det nordligste området som var okkupert. Dette ble overtatt av UNIFIL. I den sydlige delen langs grensen

En viktig del av UNIFILs politikk er å gjøre bruk av Leb Army inne i UNIFIL-sonen. Her to libanesiske soldater på CP-tjeneste sammen med nordmenn på 4-5 A.

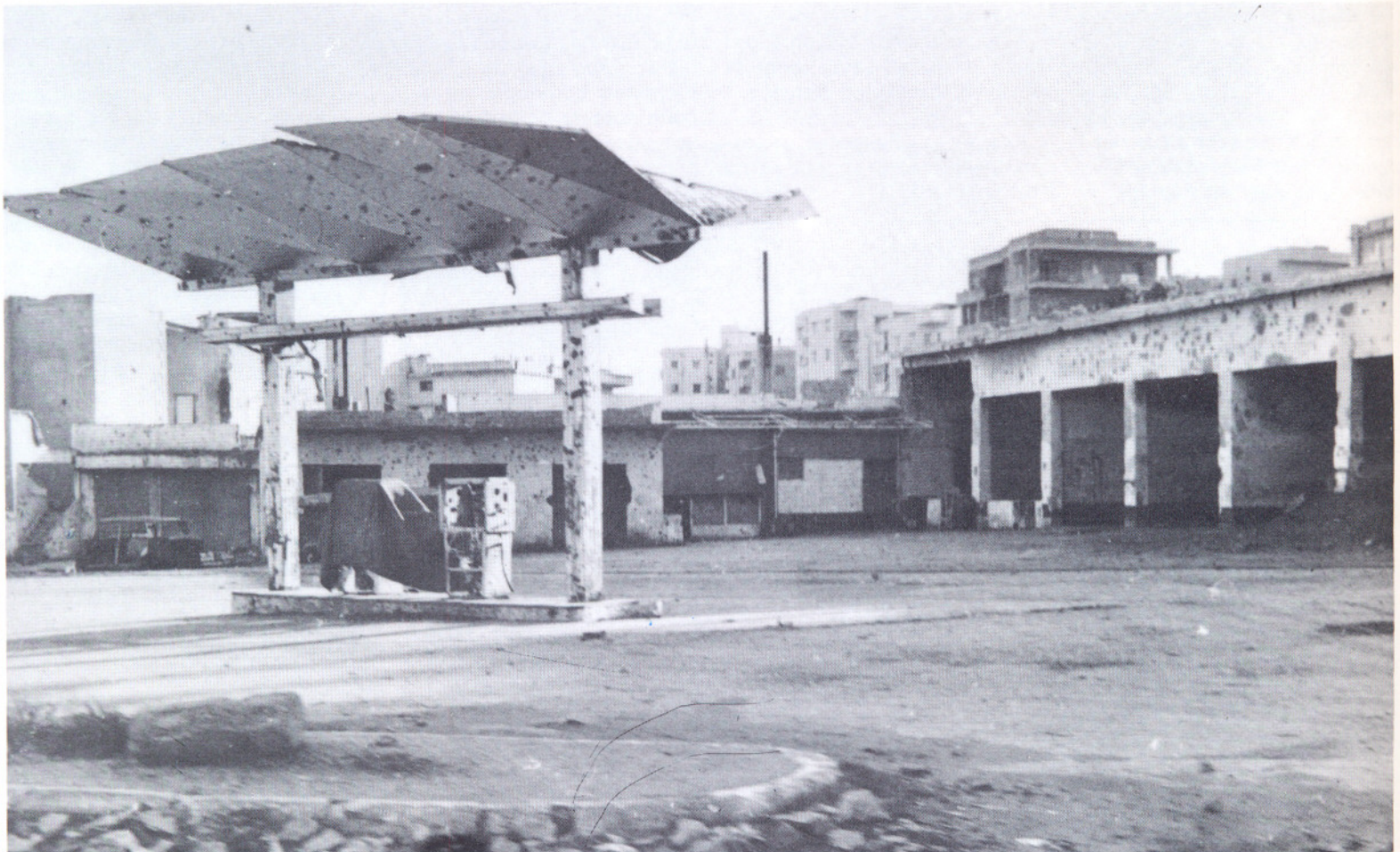
til Israel, ble kontrollen overlatt til Haddad og hans DFF. I realiteten har imidlertid IDF aldri trukket seg helt ut av Libanon og gjør nu heller ikke lenger forsøk på å skjule sitt nærvær. Har et meget nært samarbeide med Haddads styrker og gjennomfører ukentlige øvelser i El Kham, en forlatt libanesisk by like ved den israelske grensen.

UNIFIL.

Opprettet i mars 1978 av FNs sikkerhetsråd .Sjef generallöytnant William Callaghan. Styrken er på omlag 6000 mann og besetter to soner i Sør-Libanon mellom "Fathaland" og enklaven. Mandatet fornyes for seks måneder ad gangen og ble sist fornyet 19. desember 1981. Norge deltar nu med ca. 860 mann, men det norske innsatget i UNIFIL blir på omlag 1000 mann når vi neste år skal overta feltskyehuset i Naqoura. Idag betjener svenskene feltskyehuset.

Engang en travel besinstasjon nær Greenline. Idag utdøddog i ruiner.

Den libanesiske hæren består av 25 000 vervede soldater. En tropp av disse er nu stasjonert i NORBATT AO i denne teltleiren.

Kaptein Björnstad og hans menn Saqis mest populære.

Enhver reportasje fra militærlivet i norske aviser har i alle fall minst ett bilde fra kjøkken og messemiljø, og hvor billedteksten da gjerne er som følger: Uten mat og drikke.... Dette er ment er å være avansert journalistikk, og er det vel kanskje også. Men ett er i alle fall sikkert; kjøkkentjeneste og mat inntar en sentral plass i enhver soldats bevissthet. Og soldatene i NORCON og NORBATT danner såvisst ingen unntagelse.

I Ebel el Saqi er messa og kjøkkenet hvor kjøkken/messe-offiser, kaptein Niels A. Björnstad og hans menn, lo i tallet, regjerer, etterhvert blitt et sentralt punkt i den daglige tilværelse dette bl.a. fordi at mat bestandig er

populært for en soldat, og ikke minst fordi kaptein Björnstad og hans menn har en fabelaktig evne til å fremtrylle delikate retter av det råstoffet som til enhver tid er tilgjengelig.

— Vårt motto er at måltidene skal være en vesentlig del av trivselen, samtidig som det skal være en fryd for såvel gane som øyne, sier kaptein Björnstad, som har en fortid både som yrkesoffiser i sambandstjenesten, og som stuert i cru-siefart i tillegg til at han har vært hovedinstruktør på Skandinavisk Reiselederskole på Mallorca, og i tillegg snakker såvel engelsk som tysk, spansk og fransk.

Kaptein Björnstad understreker stadig at jobben på kjøkkenet ikke er et enmanns

verk. — Her er vi et team som alle jobber med det samme mål for øyet, nemlig å gjøre måltidene så trivelige som overhodet mulig. Og det blir mulig når alle mann legger seg i selen og yter sitt beste. Og det gjør karene her, sier Björnstad som ikke kan få fullrost de lo karene han har til hjelp. Av de lo kokkene Björnstad kommanderer er det noen som er profesjonelle kokker også i det sivile liv, mens andre har andre yrker, men har gjennomgått militær kokkeskole.

— Felles for dem alle er at de er besjelet av en solid porsjon yrkesstolthet og vilje til å gjøre det best mulige ut av situasjonen.

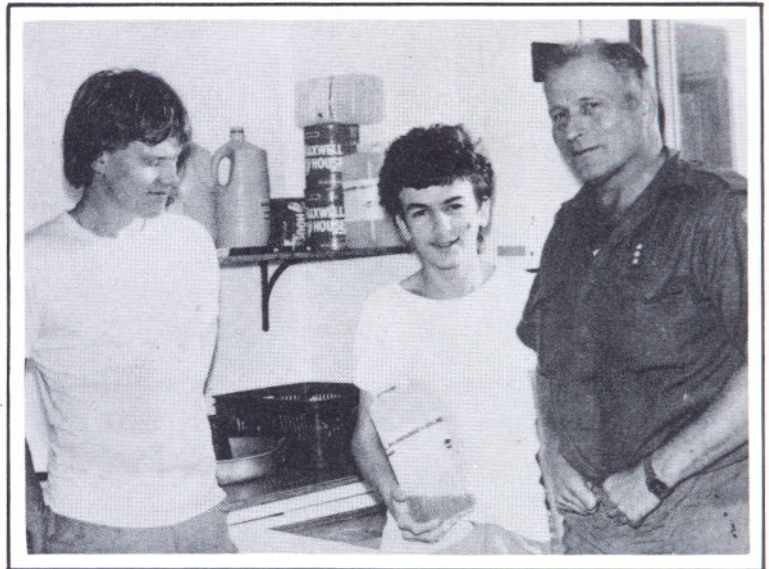
Til daglig er det 260 — 280 mann som spiser i messa i Ebel el Saqi. Det blir ikke småtterier som som må tilberedes hver dag til så mange mann, men gutta på kjøkkenet setter sin ære i å anrette alt så delikat og appetittvekkende som mulig. Og personellet vet å verdsette anstrengelsene. Sjeiden er det vel blitt utdelt så mye ros i en militær messe som det som blir gjort her — og vel fortjent. Særlig er lunsjbordene i Ebel el Saqi kjent langt utenom NORBATTs område, men de andre måltidene ligger ikke langt etter.

Ikke minst i julen gjorde Björnstad og hans stab en innsats som ble lagt merke til og verdsatt, og om det fantes noen i NORBATT som gikk ned i vekt så var det ikke kjøkkenets feil.

— Det ble vel ikke så mye fritid i julen?

— Du vet i denne bransjen må en stå på, ikke minst når andre har fri.

— Det er vi alle innstilt på, og tar som en selvfølge. Og ellers så har vi en slik hyggelig samarbeidstone her og et så godt samarbeid med alle de andre

Kalid fra Ebel el Saqi arbeider på kjøkkenet i NORBATT. Her flankert av Tom Simensen (til v.) og kaptein Niels A. Björnstad.

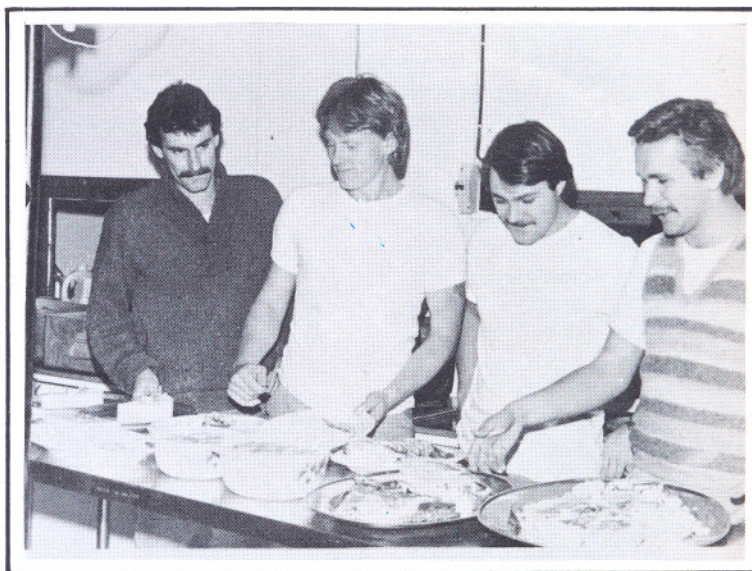
"Goddag i luken" kunne man være fristet til å kalle dette bildet. Slik er det nemlig at bataljonens personell ser mest til kjøkkenpersonellet til daglig. Fra venstre Bjarne Fugle, Jølster, Harald Blaker fra Jessheim, Tom Simensen, Oslo og sjefen selv, kaptein Niels A. Björnstad.

leddene ner i bataljonen atjegg faktisk gleder meg til å gå på jobben hver dag, sier Bjørnstad som gjerne vil tillegge mannskapene på kjøkkenet æren for det gode resultatet. Overkokken på kjøkkenet, korporal Harald Blaker er også i kokkefaget i det sivile liv. Han er heller ingen nykommer i NORBATT. Han har tidligere tjenestegjort i NORBATT I og VII og nå altså i VIII'ern, alle gangene i kjøkkenbransjen. Men så er han som sagt kokk også i det sivile liv, utdannet på Continental i Oslo, og under 1. gangstjenesten tjenestegjorde han selvfølgelig også som kokk. — Jeg tror nesten ikke jeg har registrert en eneste klage på måten her siden jeg kom til NORBATT VIII, sier Blaker, som opprinnelig kommer fra Jessheim. — Det er stort sett bare godord å høre. Det virker inspirerende og bidrar til at vi

legger oss ekstra i selen.

Råvarene til kjøkkenet blir levert av den franske forsyningsbataljonen i Libanon. De er naturlig nok ofte en smule, forskjellige fra de som karene er vant med hjemmefra, men kjøkkenpersonellet legger an på å tilberede maten så "norsk" som mulig, og med den rike tilgangen på frukt og grønnsaker søker man å få til en balanse mellom de forskjellige komponentene slik at fett og kullhydrater og kolesteroldannende elementer ikke får en for dominerende plass i kostholdet. Og det ser det ut til at man har lykkes med. Til tross for at maten er både delikat og velsmakende later det til at vektproblemene ikke er altfor påtrengende i NORBATT. Og det skal vi kanskje takke kaptein Bjørnstad og hans menn for.

Noen av karene som forvalter det daglige brød i NORBATT. Fra v. Harald Hoven, Birkeland, Tom Simensen, Oslo, Bjarne Fugle, Jølster og Harald Blaker fra Jessheim.

Internasjonalt ved sykesengen

I SWEDMEDCOY er det godt å være, sier Arild Ness fra Sunndalsøra som ligger her på sykehus hos svenskene med brukket ben. Det var ved nyttårstider benet til Ness knakk, og så var ikke veien lang til Naqoura og SWEDMEDCOY. Her på sykehuset, som forøvrig var norsk de første årene her nede, og antagelig vil bli overtatt av norsk personell igjen i løpet av året, kommet i godt internasjonalt selskap. — Håper benet ikke blir altfor fort bra igjen sier Ness spøkefullt, — slik at jeg fortsatt kan bli her en stund. Her er stellet utmerket, maten god og personellet både pent og hyggelig. Det samme kan romkameratene bekrefte. Det er en internasjonal forsamling, med en representant fra Ghana, Senegal, Irland, Nederland og altså Norge. William Afflu fra Ghana ligger her forøvrig med et skudd i ryggen etter å ha blitt beskyttet av væpnedede elementer. I samme skyteepisoden ble forøvrig en av hans kamerater fra GHANBATT drept. Det er slikt som setter spor etter seg, men Afflu er på bedringens vei og regner med være tilbake hos sine venner i GHANBATT om ikke så altfor lenge. Bildet viser fra venstre Arild Ness fra Norge og

Sunndalsøra, William Afflu fra Ghana, corporal Malong Sonko fra Senegal, William M'Louothin fra Irland og Bert Duiven fra Nederland.

Nordmenn i internasjonalt byråkrati

At det er et internasjonalt miljø i UNIFILs hovedkvarter i Naqoura er noe alle vet, men at det innen den enkelte avdeling også er et temmelig internasjonalt miljø er vel kanskje ikke så velkjent. I f.eks. Logistic Branch, noe som vel noe fritt kan oversettes med Forsuningsstaben eller G-4 innen UNIFIL, sitter det en norsk oberstløytnant, Gunnar Rygh fra Stjørdal som sjef. I sin stab har han 75 personer fra de aller fleste nasjonene innen UNIFIL, og av de 75 er 18 norske.

Ryghs seksjon steller vesentlig med intendanturmateriell og har også oppsynet med transportkontrolltjenesten. Således sorterer den såkalte Movement Control under denne avdelingen. Movement Control har personell såvel i Tel Aviv som i Beirut og Naqoura.

En annen viktig sektor under Logistic Brancher den avdelingen som steller med vedlikehold av kjøretøyparken, og hvor bl.a. NORMAINTCOY sorterer under. Sjef her er major Mikkal Bordahl fra Ullensaker. Hans avdeling har bl.a. ansvaret for vedlikehold av kjøretøyer og transportmateriell samt aggregater og reserve-deler til dette materiellet.

Alt i alt disponerer UNIFIL rundt 1300 kjøretøyer. Disse har imidlertid blitt kjørt her nede siden UNIFIL ble opprettet for snart 4 år siden, og det står ikke til nekte at standarden etterhvert har blitt noe redusert og hele kjøretøyparken er blitt temmelig nedslitt. Til enhver tid er en viss del av kjøretøyene på verksted. Målet er tilhvert tid ikke å ha mere enn 15 prosent av kjøretøyene ute av drift. Men kan holde hardt enkelte ganger, kan major Bordahl fortelle. Han understreker samtidig betydning av 1. linjes vedlikehold, og i den forbindelse er instruksjonsteam fra NORMAINTCOY til enhver tid ute i bataljonene for å instruere personellet i 1. linjes vedlikehold av kjøretøyene. Det har allerede gitt gode resultater, men

Det er internasjonalt miljø oberstløytnant Ole Klausen fra Jessheim arbeider i.

teamene har en meget vanskelig jobb. Personellet ute ved bataljonene kan ofte ha en meget uensartet teknisk bakgrunn, samtidig som sprogproblemer kan forsterke vanskelighetene. Men stort sett fungerer det hele stort sett godt på alle plan, både sentralt i Naqoura og ute ved de enkelte bataljonene.

Major Mikkal Bordahl fra Ullensaker har hovedansvaret for bilparken i UNIFIL.

MEDALJEPARADE I SWEDMEDCOY

Dårlig skiføre på Steinmyra